

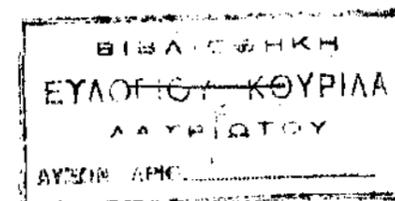
ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΟΓΔΩΟΣ

1879

[ΙΟΥΛΙΟΣ—ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 8.—ΔΕΔΕΜ. ΦΡ. 8.

ΑΘΗΝΗΣΙ

Εργασίον της 'Εστίας: 'Οδός Σταδίου, 6.

1879

Ἐστία

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ὁγδοὺς

Συνδρομὴ ἑτησίαι: Ἑ. Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.— Αἱ συνδρομαὶ ἄρονται ἀπὸ
τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἐπιτομῆς καὶ τῆς ἐπιτομῆς— Γραφεῖον τῆς Ἀνεθέρσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

9 Δεκεμβρίου 1879

Σφραγίς τοῦ

ΔΗΜΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤΩΝ

[Ἰππάρχων ἐν Σίφνῳ. Συνεχωμάθη τῷ 1841 ἐν τῷ
8 τ μ φ Σί φ ν ο υ].

[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Παύλου Λάμπρου].

Τῇ 31 Δεκεμβρίου 1879 λήγει τὸ τέταρτον ἔτος τῆς Ἐστίας. Ὅσοι τῶν κυρίων συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι λαμβάνοντες τὴν Ἐστίαν καὶ κατὰ τὸ πέμπτον ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι πρὸς τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς, πρὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1880, τὸ τίμημα τῆς συνδρομῆς, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

KINEZOY ΠΑΘΗΜΑΤΑ EN KINAI

Ἱστορία Ἰουλίου Βέρν. Μετάφρ. Ἀγγέλου Πλάχου

Συγγράμ. 181 σελ. 710.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ἡ Λέ-Οὐ λαμβάνει ἐπιστολὴν, ἣν ὁ ἀ προσεῖμα
νὰ μὴ ἐλάμβανε.

— Δὲν ἔλαβες ἀκόμη κανὲν γράμμα δι' ἐμέ;

— Σὰς εἶπα, ὄχι, κυρία!

— Ἀχ, μητέρα, τί ἀργὰ περᾶ ἡ ὥρα!

Οὕτω, δεκάτην ἤδη φαρὰν ἐντὸς τῆς ἡμέρας, ὡμίλει ἡ ὥρα ἡ Λέ-Οὐ, ἐντὸς τοῦ ἰδιαιτέρου τῆς Θαλάμου, ἐν τῇ κατὰ τὴν λεωφόρον Σά-Κοῦα οἰκίᾳ τῆς, ἐν Πεκίνοῦ. Ἡ μητέρα, ἥτις τῇ ἀπεκρίνετο, προσαγορευομένη οὕτω, ὡς πᾶσαι συνήθως ἐν Κίνα αἱ γυναῖκες ὑπερέττει, ἦν ἡ δύστροπος καὶ αἰωνίως γογγύουσα γεροντοκόρη Νάν.

Ἡ Λέ-Οὐ εἶχε νυμφευθῆ δεκαπενταετίς παιδευμένον τινὰ τῆς πρώτης τάξεως, συνεργαζόμενον εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ διασθήμου Σέ-Χού-

Τσουάνε-Σού.¹ Ὁ σοφὸς οὗτος εἶχε διπλὴν ἐκείνης ἡλικίαν καὶ ἀπέθανε τρία ἔτη μετὰ τὸν δυσανάλογον ἐκείνου γάμον.

Ἡ νεκρὰ χήρα εὗρέθη οὕτω μόνη ἐν τῷ κόσμῳ, εἴκοσι μὲν καὶ ἐνὸς ἔτους ἔχουσα ἡλικίαν. Ὁ Κιν-Φὸ εἶδεν αὐτὴν μεταβάς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς Πεκίνον, ὃ δὲ Βάγγ, ὅστις ἐγνώριζεν αὐτήν, ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τοῦ ἀπαθοῦς τοῦ μαθητοῦ ἐπὶ τὴν χαριτόβρυτον γυναῖκα. Ὁ Κιν-Φὸ συνφεισθήσθη ἀνεκαιοσῆτως πρὸς τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ μεταβάλλῃ τοὺς ὅρους τοῦ βίου του, νυμφευόμενος τὴν ὡραίαν χήραν, καὶ ἡ Λέ-Οὐ δὲν ὑπέστη ἀναίσθητος πρὸς τὴν γενομένην αὐτῇ πρότασιν. Οὕτω δὲ ὁ γάμος οὗτος, ὃ πρὸς μεγίστην εὐχαρίστησιν τοῦ φιλοσόφου ἀποφασισθεὶς, ἐμελλε νὰ τελεσθῆ ἅμα ὡς ἐπέστρεψεν ὁ Κιν-Φὸ εἰς Πεκίνον, διατάξας πρότερον ἐν Σάγγ-Χάϊ τὰ δέοντα.

Αἱ χῆραι δὲν νυμφεύονται συνήθως ἐκ δευτέρου ἐν τῇ Οὐρανίῳ Κράτει· οὐχὶ διότι δὲν τὸ ἐπιθυμοῦσιν ὡς αἱ τῶν δυτικῶν χωρῶν συνάδελφοί των, ἀλλὰ διότι ἡ ἐπιθυμία των ὀλίγους εὕρισκει τοὺς συμμοριζομένους αὐτῆν. Ἄν δὲ ὁ Κιν-Φὸ προέβη εἰς ἐξαιρέσιν τοῦ κανόνος, λόγος τούτου εἶνε, ἥτις ὁ Κιν-Φὸ ἦτο πρωτότυπος καὶ ἰδιότροπος ἄνθρωπος. Εἶνε ἀληθές, ἥτις νυμφευομένη ἐκ δευτέρου ἡ Λέ-Οὐ δὲν εἶχε πλέον τὸ δικαίωμα νὰ διαβῆ ὑπὸ τὰ πᾶσ-λόυ, ἥτοι τὰς ἀψίδας, ὧν διατάσσει ἐνίοτε ὁ αὐτοκράτωρ τὴν ἀνέγερσιν εἰς μνήμην γυναικῶν, αἵτινες διέμειναν πισταὶ εἰς τὸν τεθνεῶτά των σύζυγον· οἶον, τῆς χήρας Σούγγ, ἥτις οὐδέποτε κατέλιπε τὸν τάφον τῆς συζύγου τῆς, τῆς χήρας Κούγγ-Κιάγγ, ἥτις ἀπέκοψε τὸν βραχίονά τῆς, τῆς χήρας Γέν-Τσιάγγ, ἥτις παρεμόρφωσεν ἑαυτὴν ἐκ πένθους συζυγικοῦ. Ἄλλ' ἡ Λέ-Οὐ ἐσκέφθη, ὅτι ἠδύνατο νὰ κάμῃ καλλιτέραν χρῆσιν τῆς εἰκοσαετοῦς τῆς ἡλικίας, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ὑπῆραον ἐκείνην ζωὴν, ἥτις εἶνε ὁ κλῆρος τῆς συζύγου ἐν τῇ κινεζικῇ οἰκογενείᾳ, νὰ συμμορφωθῆ πρὸς τὰ παραγγέλματα τοῦ βιβλίου *Li-gan* περὶ τῶν οἰκιακῶν ἀρετῶν καὶ τοῦ βιβλίου *Néi-Tod-pien* περὶ τῶν

1. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο, ὅπερ ἤρχισε κατὰ τὰ 1773, μέλλει νὰ περιλάβῃ ἑκατὸν ἑξήκοντα χιλιάδας τόμων· δὲν ἐξεδόθησαν δὲ μέχρι τοῦδε, εἰμὴ ἐδόθησαν ἑκατὸν χιλιάδες καὶ ἑπτακόσιοι τριάκοντα ὀκτὼ τόμοι.

γαμικῶν καθηκόντων, καὶ νὰ ἀνακτήσῃ τέλος τὸ σέβας ἐκεῖνο, οὗτινος ἀπολαύει ἡ σύζυγος, ἥτις εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις δὲν θεωρεῖται ὡς δούλη, ὅπως γενικῶς πιστεύεται. Οὕτω δὲ ἡ Λέ-Οὐ, νοήμων, πεπαιδευμένη, ἐννοοῦσα ὅποια θὰ ἦτο ἡ θέσις τῆς ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ἀνωμένου πλοῦτου, καὶ αἰσθανομένη τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀποδείξῃ εἰς αὐτόν, ὅτι ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εὐδαιμονία, ἀσμένως ἀπεδέχθη τὴν νέαν αὐτῆς τύχην.

Ὁ λόγιος σύζυγός τῆς εἶχε ὀνήσκων ἀφήσει εἰς αὐτὴν μέτρια μὲν ἀλλ' ἱκανὰ τὰ μέσα βίου ἀνέτου. Ἐπομένως ἡ κατὰ τὴν λεωφόρον Σάν-Κουά οἰκία δὲν ἦτο πολυτελής. Ἡ ἀφόρητος Νάν ἀπετέλει ὅλον αὐτῆς τὸ ὑπηρετικόν, ἀλλ' ἡ Λέ-Οὐ εἶχε συνείδησι τοῦς ἐλεεινοῦς τῆς τρόπους, οὕτως δὲν διακρίνουσι μόνον τὰς ὑπηρετρίαις τοῦ Κράτους τῶν Ἀνθέων.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ διέμενον εὐχарιστότερον ἐν τῇ ἰδιαιτέρῳ τῆς θαλάμῳ. Τὰ ἐπιπλα αὐτοῦ ἦδελον φανῆ λίαν ἀπλά, ἀν δὲν ὑπῆρχον μεταξὺ αὐτῶν τὰ ἀπὸ δύο ἡδὲ μνηῶν ἐκ τοῦ Σάγγ-Χαί στελλόμενα πλοῦσια δῶρα. Πίνακές τινες ἐκρέμαντο ἀπὸ τῶν τοίχων, ἐν οἷς καὶ ἀριστοῦργημά τι τοῦ παλαιοῦ ζωγράφου Χουάν-Τσέ-Νέν, ὅπερ ἦθελεν ἐλκύσει τὴν προσοχὴν παντός ἐμπειροπράγμωνος, ἐν μέσῳ ὑδρογραφημάτων ἀληθῶς κινεζικῶν, ἀφειλομένων εἰς τὰς γραφίδας καλλιτεχνῶν συγχρόνων, οἵτινες ἐχρωμάτιζον πρασίνοισι τοῦς ἴππους, ἴσχυρους τοῦς κύναις καὶ τὰ δένδρα κυανᾶ. Ἐπὶ τραπέζιον ἐκλάκκης ἀνεπτύσσοντο, ὡς μεγάλαι πτερυγίζουσαι χρυσαλλίδες, βιβλία τῆς διασήμεου σχολῆς τοῦ Σούω-του. Ἐξ ἀργιλλοπλάστου σκεύους, ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ἀνηρτημένου, ἐκρέμαντο στέφανοι ἀνθέων τεχνητῶν, θαυμασίως κατεσκευασμένων ἐκ τῆς ἐντεριάνης τῆς «Arabia papyrifera» τῆς νήσου Φορμώσης, καὶ ἐναμίλλων πρὸς τὰς λευκὰς νυμφαλας, τὰ κίτρινα χρυσάνθεμα καὶ τὰ κυανὰ κρῖνα τῆς Ἰαπωνίας, ὧν ἕβριον αἱ περιγλυφοὶ εἶλιναι ἀνοδοῦσαι. Ἐφ' ὧν δὲ τούτων αἱ ἐκ βαμβοκαλάμου πλεκταὶ ψάλοι τῶν παραθύρων διεβίβαζον ἱλαρόν τι φῶς, διασήθουσαι οὕτως εἰπεῖν καὶ ἀραιοῦσαι τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας. Ὁ ραιδιότατος ἀλεξίπτωρον, κατεσκευασμένον ἐκ μεγάλων πετρῶν ἱερακοῦ, ὧν αἱ κηλίδες, τεχνηέντως διατεταγμέναι, παρίστανον εὐρὸ ἀνθος παιωνίας—τοῦ ἐμβλήματος τῆς καλλονῆς ἐν τῷ Κράτει τῶν Ἀνθέων—, δύο μεγάλαι κλωσὶ ἐν σχήματι παγίδας, ἀληθῆ καλειδοσκοπία τῶν λαμπροτέρων πτηνῶν τῆς Ἰνδικῆς, αἰολικαὶ τινες φόρμιγγες, ὧν τὰ ὑέλινα πέταλα ἐπαλλον ἠχοῦντα πρὸς τῆς ἀφρας τὴν πνοήν, μυρία τέλος ἀλλὰ ἀντικείμενα, ἐκπροσωποῦντα ἕκαστον σκέψιν τινὰ τοῦ ἀπόντος δωρητοῦ, συνετέλουσαν τὴν περιέργον διακόσμησιν τοῦ θαλάμου ἐκεῖνου.

— Δὲν ἦλθεν ἀκόμη γράμμα, Νάν;

— Μὰ ὄχι, κυρία! δὲν ἦλθεν.

Ἦτο ἀληθῶς χαριστάτη γυνὴ ἡ νεαρὰ Λέ-Οὐ. Ὁραία καὶ κατ' εὐρωπαϊκὴν ἔτι καλλι-σθησίαν, λευκὴ δὲ καὶ οὐχὶ κιτρίνη, εἶχε γλυκεῖς ὀφθαλμούς, μόλις ἀνασυρμένους πρὸς τοῦς κροτάφους, κἀμὴν μέλαιναν κοσμομένην δι' ἀνθέων ῥοδακινέας προσηρτημένων διὰ καρφίδων ἐκ πρασίνου νεφρίτου, ὀδόντας μικροῦς καὶ λευκοῦς καὶ ὀφῶς μόλις ἐπικεχρωσμένας ἐλαφρῶς διὰ κινεζικῆς μελάνης. Οὐδὲν ψιμύθιον ἢ λευκὸν κονίαμα εἶχεν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς, ὡς ἔχουσι συνήθως αἱ ὄραιαι τοῦ Οὐρανοῦ Κράτους, οὐτ' ἐρύθημα τεχνητὸν ἐπὶ τοῦ κάτω χεῖλους τῆς, οὔτε μικρὰν κάθητον γραμμὴν μεταξὺ τῶν ὀμμάτων, οὔτε ἔχνος τοῦ ἐντρίμματος ἐκεῖνον, δι' ὃ δαπανᾷ ἐτησίως ἡ αὐτοκρατορικὴ αὐλὴ δέκα ἑκατομμύρια σαρπέκων. Τὰ πλαστὰ ταῦτα ὠραίσματα ἦσαν πάντη περιττὰ εἰς τὴν νεαρὰν χήραν. Ὁλίγον ἐξερχόμενη τῆς οἰκίας τῆς, οὐδεμίαν εἶχεν ἀνάγκην τοῦ τεχνητοῦ ἐκεῖνου προσωπείου, ὅπερ φέρουσι συνήθως ἐκτὸς τοῦ οἴκου αἱ δημοεῖναι τῆς.

Ὡς πρὸς τὴν ἐνδυμασίαν τῆς Λέ-Οὐ, οὐδὲν αὐτῆς ἀπλούστερον καὶ κομψότερον. Μακρὰ τετρασιγῆς ἐσθῆς, περιεβραμένη διὰ πλατέος κεντητοῦ σειραδίου· μικρὸν ὠραϊκὸν περὶ τὴν ὀσφύν, κοσμούμενον διὰ χρυσῶν σφραγιδῶν ἐπιβραμμάτων· περισκελὶς ἐσφιγμένη διὰ ζώνης καὶ δεδεμένη περὶ μετὰξιν ἀκριβοῦς κομφαὶ μαργαροκόσμοι ἐμαρίδες· ταῦτα καὶ μόνον ἤρκει νὰ καταστήσῃ χαριστάτην τὴν νεαρὰν χήραν, ὅταν μάλιστα προσθέσωμεν, ὅτι αἱ χεῖρες τῆς ἦσαν λεπτοφυεῖς, καὶ ὅτι προσέφυλτε τοῦς μακροῦς καὶ ῥοδίνους τῆς ὀνοχας ἐντὸς μικρῶν ἀργυρῶν καὶ διαγλύφων καψυλλίων.

Οἱ δὲ πόδες τῆς; Οἱ πόδες τῆς ἦσαν μικροὶ οὐχὶ ὅμως ἐκ τῆς βαρβαροῦ ἐκείνης παραμορφώσεως, ἥς εὐτυχῶς ἐκλείπει βαθυμῆδον ἢ συνήθειαι, ἀλλ' ὑπὸ τῆς φούσεως αὐτῆς οὕτω πλασθέντες. Ὁ σαρμὸς ἐκεῖνος διαρκεῖ ἀπὸ ἐπτακοσίων ἡδὲ ἐτῶν, καὶ ὀφείλεται ἴσως εἰς ἀνάπηρόν τινα ἡγεμονίδα. Εὐτυχῶς ὅμως ἀφανίζεται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἀπὸ τῆς ταρταρικῆς κατακτῆσεως, καὶ σήμερον μόλις ἀριθμοῦνται τρεῖς μεταξὺ δέκα γυναικῶν ἐν Κίνα, ὑποβληθεῖσαι ἐκ νηπιότητος εἰς τὴν ὀδυνηρὰν ἐκείνην πῆρῶσιν τοῦ ποδός.

— Ἀδύνατον εἶνε νὰ μὴν ἔλθῃ σήμερον γράμμα! εἶπεν ἐκ νέου ἡ Λέ-Οὐ. Κύτταξε, μνηστέρη.

— Βεῦτταξα τόσους φραγῆς! ἀπήντησεν ἀνευλαδῶς ἡ γεροντοκόρη Νάν, ἥτις ἐξῆλθε γογγύζουσα τοῦ θαλάμου.

Ἡ Λέ-Οὐ ἠθέλησε τότε νὰ διασκεδάσῃ πῶς ἐργαζομένη. Ὁ ἀελλογιζέτο ὅπως δήποτε καὶ πάλιν τὸν Κιν-Φό, διότι ἐκέντα δι' αὐτόν ζεῦγος σαρδάλιον ἐξ ὑφάσματος, ὧν ἡ κατασκευὴ ἀποκλειστικῶς σχεδὸν ἐπιφυλάσσεται εἰς τὴν γυ-

ναῖκα ἐν Κίνα, εἰς οἵανδήποτε τάξιν καὶ ἐν ἀνήκῃ αὐτῇ. Ἀλλ' ἡ ἐργασία ἐξέπεσε μετ' ὀλίγον τῶν χειρῶν τῆς. Ἡγέρθη τότε, ἔλαβεν ἐκ μικρῶς σακχαροῦλης δύο τρεῖς σπόρους χεμιωνικοῦ, οὗς ἐτρογγάλισε, καὶ ἤνοιξε μετὰ ταῦτα ἐν βιβλίον, τὸ Νουσοῦν, συλλογὴν παραγγελλμάτων, ἅτινα ὀφείλει ν' ἀναγινώσῃ πᾶσα χρηστὴ σύζυγος.

«Ὡς τὸ ἔαρ εἶνε ἡ προσφορωτέρα εἰς ἐργασίαν ὄρα τοῦ ἔτους, οὕτως ἡ αὐγὴ εἶνε ἡ καλλίστη ὄρα τῆς ἡμέρας.

»Ἐγείρεσθε ἐνωρίς, καὶ μὴ παραδίδοσθε εἰς τὴν γλυκύτητα τοῦ ὕπνου.

»Περιποιεῖσθε τὴν μαρέαν καὶ τὴν κἀνναβιν.

»Νήθετε ἐπιμελῶς τὴν μέταξαν καὶ τὸν βάμβακα.

»τὴν ἀρετὴν τῶν γυναικῶν ἀποτελεῖ ἡ δραστηριότης καὶ ἡ οἰκονομία.

»Οἱ γείτονες θέλουσι σὲ πανηγυρίσει. . .»

Τὸ βιβλίον ἐκλείσθη μετ' ὀλίγον.

Ὁ μετέβη ἡδὲ εἰς Καντῶνα! Ἐπέστρεψεν εἰς Σάγγ-Χαί; Πότε θὰ φθάσῃ εἰς τὸ Πεκίον; Εἶχε καλὴν θάλασσαν; Ἡ ὠεὰ Κοανὴν νὰ τοῦ γείνη βοήθος!

Τοιαῦτα διανοεῖτο ἡ ἀνήσυχος γυνὴ. Πῶς ἔπεσαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀλλοφρόνως εἰς ἐπιτραπέζιον τάπητα, τεχνηέντως κατεσκευασμένον ἐκ μυρίων προσεβραμένων τεμαχίων, εἰδὸς τι μουσαϊκοῦ ἐξ ὑφάσματος κατὰ τὸν πορτογαλικὸν συρμόν, ἐφ' οὗ ἀπεικονίζετο ἡ μανδρινικὴ νῆσσα μετὰ τῆς οἰκογενείας τῆς, σύμβολον τῆς πίστεως. Πῶς προσῆλθεν εἰς ἀνοδοῦκην, καὶ ἔδρεψε κατὰ τύχην ἐν ἀνθος.

— Ἄ! εἶπε, δὲν εἶνε ἀνθος τῆς ἀειθαλοῦς ἰτέας, ἐμβλημα τοῦ ἔαρος, τῆς νεότητος καὶ τῆς χαρᾶς, ἀλλὰ κίτρινον χρυσάνθεμον, ἐμβλημα τῆς λύπης καὶ τοῦ φθινοπώρου.

Ἡθέλησε νὰ παλαίσῃ κατὰ τῆς ἀγωνίας ἥτις τὴν κατελάμβανε ἡδὲ. Ἐπιησίασεν εἰς τὴν παρακειμένην βάρβιτόν τῆς, καὶ κρούσασα τὰς χορδὰς αὐτῆς, ἐψιθύρισεν ἡρέμα τὰς λέξεις τοῦ ἄσματος «αἱ ἠνομένα χεῖρες», ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Αἱ ἐπιστολαὶ σου, διελογιζέτο, δὲν ἐβράδυνον ἄλλοτε. Τὰς ἀνεγίνωσκον συγκεκλιμένη ἢ ἀντι ν' ἀναγνώσω τὰς γραμμάς των, ἤκουα τὴν φωνὴν τοῦ αὐτοῦ νὰ μ' ἀμιγῆ. Ἡ συσκευὴ ἐκεῖνη μοῦ ὤμιλε ὡς ἐν ἦτο ἐκεῖνος πλησίον μου.

Καὶ ἡ Λέ-Οὐ ἠθεώρει τὸν φωνογράφον, τειθειμένον ἐπὶ στρογγύλου τραπέζιου ἐκ λάκκης, καὶ ἀπαράλλακτον πρὸς ἐκεῖνον, ἐν μετεχειρίζετο ὁ Κιν-Φό ἐν Σάγγ-Χαί. Οὕτως ἠδύναντο ἀμφότεροι νὰ συνεννοῶνται, ἢ μάλλον ν' ἀκούωσι τὴν φωνὴν των, καὶ τοὶ μέγα τοῦς ἐχώριζε διάστημα. Ἀλλ' ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν, καὶ σήμερον ἔτι, ὁ φωνογράφος ἔμενε βωβός, καὶ οὐδεμίαν τοῦ ἀπόντος σκέψιν ἐπανελάμβανε.

τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ἡ γραία ὑπὴρ-ρέτρια.

— Νὰ το τὸ γράμμα σας! εἶπε.

Καὶ ἀπῆλθεν ἡ Νάν, ἐγχειρίσασα εἰς τὴν Λέ-Οὐ φάκελλον φέροντα τὴν σφραγίδα τοῦ Σάγγ-Χαί.

Μειδίαιμα διέστειλε τότε τὰ χεῖλη τῆς νεαρᾶς γυναικός, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἠκτινοβόλησαν. Ἐσχίσεν εὐθὺς τὸν φάκελλον, πρὶν ἢ εἶτε τὸν θεωρήσῃ, ὡς ἄλλοτε συνείθιζεν. . . Ὁ φάκελλος ὅμως δὲν περιείχεν ἐπιστολήν, ἀλλὰ χαρτίον φέρον πλάγια χαράγματα, ἅτινα προσαρμολογούμενα εἰς τὴν φωνογραφικὴν συσκευὴν, ἐπαναλαμβάνουσι πάντας τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς τοῦς φλόγγους.

— Ἄ! καλλίτερα! ἀνεφώνησε περιχαρῆς ἡ Λέ-Οὐ. Τώρα τοῦλάχιστον θὰ τὸν ἀκούσω.

Τὸ χαρτίον ἐτέθη ἐπὶ τοῦ κυλίνδρου τοῦ φωνογράφου, ὅστις ἐστράφη ἀμέσως διὰ τοῦ ἑλατηρίου του, ἡ δὲ Λέ-Οὐ, προσεγγίσασα τὸ αὐς, ἤκουσε γνωστὴν φωνὴν ἥτις ἔλεγε:

«Ἀγαπητὴ μου μικρὰ ἀδελφή, ἡ καταστροφὴ παρέσυρε τὰ πλοῦτή μου, ὡς ὁ ἀνεμος τῆς ἀνατολῆς παρασύρει τὰ κίτρινα τοῦ φθινοπώρου φύλλα. Δὲν θέλω νὰ σὲ καταστήσω δυστυχῆ, καθιστῶν σε συμμέτοχον τῆς πτωχείας μου. Ἀσημόνησε ἐκεῖνον, ἐφ' οὗ ἔπεσαν μυρία συμφοραί.

Ὁ ἀπελις ΚΙΝ-ΦΟ».

Ὁποῖος κεραυνός διὰ τὴν νεαρὰν γυναῖκα! Βίος πικρότερος τῆς πικρᾶς γεντιανῆς τὴν ἀνεμένον. Βορρᾶς χρυσίου ἐξηνέμου τὰς τελευταίας τῆς ἐλπίδας, διαλύων τὴν περιουσίαν ἐκεῖνου ἐν ἡγάπα! Ἀπέπτη λοιπὸν διὰ παντός ὁ πρὸς αὐτὴν ἔρωσ τοῦ Κιν-Φό; Ὁ φίλος δὲν ἐπίστευεν εἰς ἄλλην εὐδαιμονίαν ἢ μόνον εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ πλοῦτου; Ταλαίπωρε Λέ-Οὐ! Ἀπέμενε νῦν ὁμοία πρὸς τὸν χάρτινον ἀετὸν, ὅστις πίπτει ἀφῆνης κατὰ γῆς θραυομένου τοῦ νήματος!

Ἡ Νάν, προσκλιθεῖσα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ μετέφερε τὴν κυρίαν τῆς εἰς τὴν κλίνην τῆς. Καὶ τοὶ δὲ αὐτὴ ἦτο τεχνητῶς θερμασμένη, πόσον ἐν τούτοις ἐφάνη ψυχρὰ εἰς τὴν ταλαίπωρον Λέ-Οὐ! Πόσον μακρὰ τῆ ἐφάνησαν αἱ πέντε ἀῦνοι τῆς νυκτός ἐκεῖνης φυλακαί!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ὅπερ θὰ ἠμνησῆ ἴσως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τὴν βρεξίν νὰ ἐπισκεφθῶσι τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐκατοντοῦτιδος».

τὴν ἐπαύριον ὁ Κιν-Φό, οὗτινος ἡ πρὸς τὰ ἐγκόσμια περιφρόνησις οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἠλαττώθη, κατέλιπε μόνος τὴν κατοικίαν του, καὶ ὁμαλῶς τῷ δῆματι κατέβη τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Φθὰς εἰς τὴν ξυλλίην γέφυραν, δι' ἧς κοινώνει ἡ ἀγγλικὴ πρὸς τὴν ἀμερικανικὴν παραχώρησιν, διέβη τὸν ποταμὸν καὶ κατηυθύνθη

πρὸς οἶκον ἱκανῶς μεγαλοπρεπῆ, ἐγειρόμενον μεταξύ τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἰσραποστόλων καὶ τοῦ Προξενείου τῶν Ἰνωμένων Πολιτειῶν. Ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τῆς οἰκοδομῆς ἀνεπιτύσσετο διὰ κολοσιαίων γραμμάτων ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή, ἐπὶ χαλκίνης πλακῆς:

Η ΕΚΑΤΟΝΤΟΥΤΙΣ

Ἐταιρία ἀσφαλιστικῆ τῆς ζωῆς

Κεφάλαιον μετοχικόν: 20 ἑκατομμύρια ταλλήρων.

Κύριος πρᾶκτωρ: Γουλιέλμος Βίδουλφ.

Ὁ Κιν-Φό δῶκε τὴν θύραν, ἣν ἔφρασε καὶ δευτέρᾳ διάσκατος δικλῆς, κ' εὐρέθη ἐν μέσῳ γραφείου, διηρημένου εἰς δύο τμήματα δι' ἀπλοῦ δρυφάκτου, ὑψομένου μέχρις ἀγκῶνος. Χαρτοφύλακες τινες, βιβλία κλειόμενα διὰ ζυγωμάτων ἐκ νικελίου, ταμῆον ἀμερικανικόν, μυστικῶν ἔχον τὴν κλειδα καὶ αὐτοφύλακτον, δύο τρεῖς τράπεζαι, ἅπου εἰργάζοντο οἱ ὑπάλληλοι τοῦ πρακτορείου, καὶ περίπλοκόν τι γραφεῖον, προωρισμένον εἰς χρῆσιν τοῦ ἐντιμωτάτου Κ. Βίδουλφ, ἀπετέλουν τὴν διακόσμησιν τῆς αἰθούσης ἐκείνης, ἥτις ἐφαίνετο ἀνήκουσα εἰς οἶκον τινὰ τῆς Βρόδ-Οὐί μάλλον ἢ εἰς οἶκον φηλοδομημένον ἐπὶ τῶν ἀγῶν τοῦ Βούσινγγ.

Ὁ Γουλιέλμος Ι. Βίδουλφ ἦν ὁ κύριος ἐν Κίνα πρᾶκτωρ τῆς ἀσφαλιστικῆς κατὰ τῶν πυρκαϊῶν καὶ τῶν κινδύνων τῆς ζωῆς ἑταιρίας, ἐδρευούσης ἐν Χιιάδα. Ἡ Ἐκατοτούτις—ὄνομασία πρόσφορος ὅπως ἐλάση πελάτας—ἦν διάσημος ἐν ταῖς Ἰνωμέναις Πολιτεῖαις, εἶχε δ' ὑποκαταστήματα καὶ ἀντιπροσώπους πανταχοῦ τῆς γῆς. Αἱ ἐργασίαι τῆς ἦσαν λαμπραὶ, χάρις εἰς τὸ πολυμῆρον καὶ ἐλευθέριον καταστατικόν τῆς, ὅπερ τῇ ἐπέτρεπε τὴν ἀσφάλειαν παντός εἶδους κινδύνων.

Οὕτω δὲ καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Οὐρανίου Κράτους ἤρχίζον παρακολουθοῦντες τὸ ρεῦμα τῶν νέων ἰδεῶν, ὅπερ φέρει τὰ χρήματα εἰς τὰ ταμεῖα τῶν τοιούτων ἑταιριῶν. Πολλοὶ τοῦ μέσου κράτους οἰκίαι εἶχον ἀσφαλισθῆ κατὰ τοῦ πυρός, ἱκαναὶ δὲ Κινέζων ὑπογραφαὶ ὑπῆρχον εἰς συμβόλαια ἀσφαλιζόντα κατὰ τῶν ἀπὸ θανάτου κινδύνων, μετὰ τῶν πολλαπλῶν συνδυασμῶν τοιούτου εἶδους ἐπιχειρήσεων. Τὸ ἐμβλημα τῆς Ἐκατοτούτιδος ἔλαμπεν ἤδη ἐπὶ πολλῶν οἰκῶν τοῦ Σάγγ-Χάι, καὶ μεταξύ ἄλλων ἐπὶ τῶν ἐπιστηλίων τοῦ πλοσίου γιάμιν τοῦ Κιν-Φό. Ἐπομένως ὁ μαθητὴς τοῦ Βάγγ, ἐπισκεπτόμενος τὸν ἐντιμὸν Γουλιέλμον Βίδουλφ, δὲν εἶχε σκοπὸν ν' ἀσφαλισθῆ κατὰ τῆς πυρκαϊῆς.

—Ὁ Κύριος Βίδουλφ; ἠρώτησεν εἰσερχόμενος.

Ὁ Κ. Βίδουλφ ἦτο «παρὼν αὐτοπροσώπως», ὡς φωτογράφος ἐργαζόμενος ἰδίαις χερσὶ καὶ πρόθυμος πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κοινοῦ. Ἦτο δὲ πεντηκοντούτης, ἔφερεν ἀνεπίληπτον μελανὴν ἐνδυμασίαν, λευκὸν λαμποδέτην καὶ ὀ-

λον τοῦ τὸν πάγονα, πλὴν τοῦ μύστακος, ὡς γνήσιος Ἀμερικανός.

— Εἰς ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὀμιλῶ; ἠρώτησεν ὁ Γουλιέλμος Ι. Βίδουλφ.

— Εἰς τὸν Κύριον Κιν-Φό, ἀπὸ τὸ Σάγγ-Χάι.

— Εἰς τὸν Κύριον Κιν-Φό! . . . πελάτην τῆς Ἐκατοτούτιδος . . . ἀριθμὸς εἰκοσιεπτὰ χιλιάδες διακόσια . . .

— Εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον.

— Ὡς εἶχον, κύριε, τὴν εὐτυχίαν νὰ σᾶς ἤμαι χρήσιμος;

— Ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ὀμιλήσω ἰδιαιτέρως, ἀπήντησεν ὁ Κιν-Φό.

Ἡ μεταξύ τῶν δύο τούτων προσώπων συνημιλία ἦτο τοσοῦτω εὐκολωτέρα, ὅσῳ ὁ Κ. Βίδουλφ ἐλάλει τὴν κινεζικὴν μεθ' ὅσης εὐκολίας ἐλάλει ὁ Κιν-Φό τὴν ἀγγλικήν.

Ἐσχήθη ἐπομένως ὁ πλοῦσιος πελάτης μεθ' ὄλων τῶν ὀφειλομένων εἰς αὐτὸν τιμῶν εἰς ἰδιαιτέρον δωμάτιον, οὗτινος οἱ τοῖχοι ἐστρωμένοι διὰ βωδῶν ταπήτων καὶ κλειόμενοι διὰ διπλῶν θυρῶν, ἠδύναντο νὰ περικλείσωσιν οἶαν-δήποτε κατὰ τῆς δυναστείας τῶν Τσιγγ συνωμοσίαν, χωρὶς οἱ πονηρότατοι τοῦ Οὐρανίου Κράτους ἰχνεύμενος νὰ ἀσφραθῶσιν ὅ,τι δήποτε.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Κιν-Φό, ἄμα καθίσας εἰς ἀνακλιτικὴν τινα καθέδραν, ἐνώπιον ἐστίας θερμαινόμενης διὰ φωταερίου, ἐπεθύμουν νὰ διαπραγματευθῶ μετὰ τὴν ἑταιρίαν σας, καὶ νὰ ἀσφαλίσω κατὰ τὸν θάνατόν μου τὴν πληρωμὴν κεφαλαίου, τοῦ ὅποιου ὁ σᾶς ὄρισω ἐντός ὀλίγου τὸ ποσόν.

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ Γουλιέλμος Ι. Βίδουλφ, οὐδὲν ἀπλούστερον. Δύο ὑπογραφαί, ἡ ἰδική σας καὶ ἡ ἰδική μου, ἐπὶ τοῦ συμβολαίου τῆς ἀσφαλείας, καὶ τὸ πρᾶγμα τελειώνει μετ' ὀλίγας μόνον διατυπώσεις. Ἄλλὰ, κύριε μου, — συγχωρήσατέ μου τὴν ἐρώτησιν — ἐπιθυμεῖτε λοιπὸν, πολὺ φυσικῶς, ν' ἀποθάνητε πολὺ γέρον;

— Πῶς δηλαδὴ; ἠρώτησεν ὁ Κιν-Φό. Ὁταν ἀσφαλίξῃ τις τὴν ζωὴν του, δεικνύει τούναντιον, ὅτι φοβεῖται μὴν ἀποθάνῃ πολὺ γρήγορα . . .

— Ὡ! κύριε! ἀπήντησε σοβαρώτατα ὁ Κ. Βίδουλφ, ὁ φόβος αὐτῆς δὲν ὑπάρχει διὰ τὸν πελάτην τῆς Ἐκατοτούτιδος! Ἐπειτα, τὸ λέγει καὶ τὸ ὄνομά της. Ἄμα τις ἀσφαλισθῆ εἰς τὴν Ἐταιρίαν μας, λαμβάνει δίπλωμα μακροβιότητος. Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλ' εἶνε σπάνιον πελάτης μας νὰ μὴ περάσῃ τὰ ἑκατὸν! . . . σπάνιον, πολὺ σπάνιον! Ὡς τοὺς ἐσόμενους νὰ τοὺς φονεύωμεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι! Δι' αὐτὸ κάμνομεν λαμπραὶ δουλείαις. Σᾶς προῖδαζω λοιπὸν, κύριε μου, ὅτι τὸ ν' ἀσφαλισθῆτε εἰς τὴν Ἐκατοτούτιδα, εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ γείνητε σεις ὁ ἴδιος ἑκατοντούτης!

— Ἄ! εἶπεν ἡσύχως ὁ Κιν-Φό, ὀσφρῶν ψυ-

χρῆ τῷ βλέμματι τὸν Κύριον Γουλιέλμον Βίδουλφ.

Ὁ διευθυντὴς, σοβαρὸς ὡς ὑπουργός, οὐδέλλως ἐφαίνετο ἀστεϊνόμενος.

— Ὅπως δήποτε, ὑπέλαβεν ὁ Κιν-Φό, ἐπιθυμῶ ν' ἀσφαλισθῶ διὰ διακοσίας χιλιάδας τάλληρα!

— Κεφάλαιον λοιπὸν διακοσίων χιλιάδων ταλλήρων, ἀπήντησεν ὁ Κ. Βίδουλφ.

Καὶ ἔγραψεν ἐπὶ δελτίου τὸν ἀριθμὸν αὐτόν, οὗτινος ἡ σπουδαιότης οὐδὲ συναφρῶσιν αὐτοῦ προσεκάλεσε.

— Γνωρίζετε, προσέθηκεν, ὅτι ἡ ἀσφάλεια εἶνε ἄκυρος, καὶ ὅτι ὅλα τὰ πληρωθέντα ἀσφαλιστρα, ὅσα καὶ ἂν ἦνε, μένουσι κτήμα τῆς ἑταιρίας, ἂν τὸ ἀσφαλιζόμενον πρόσωπον ἀποθάνῃ ἐξ αἰτίας τοῦ ὀφελουμένου ἐκ τῆς ἀσφαλείας;

— Τὸ γνωρίζω.

— Καὶ ποίους κινδύνους θέλετε νὰ ἀσφαλίσετε, φίλτατέ μου κύριε;

— Ὅλους.

— Τοὺς κινδύνους τῆς διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης ὀδοπορίας; Τοὺς κινδύνους τῆς διαμονῆς ἐκτὸς τοῦ Οὐρανίου Κράτους;

— Μάλιστα.

— Τοὺς κινδύνους ποινικῆς καταδίκης;

— Ναί.

— Τοὺς κινδύνους τῆς μονομαχίας;

— Ἐπίσης.

— Τοὺς κινδύνους τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας;

— Μάλιστα.

— Ἀλλὰ τότε τὰ ὑπερασφαλιστρα θὰ ἦνε πολὺ μεγάλα.

— Ὡς πληρώσω ὅ,τι πρέπει.

— Ἔστω.

— Ἀλλὰ, προσέθηκεν ὁ Κιν-Φό, εἶνε καὶ ἄλλος κίνδυνος σπουδαιότατος περὶ τοῦ ὀποίου δὲν κάμνετε λόγον.

— Ποῖος;

— Ἡ αὐτοχειρία. Νομίζω, ὅτι τὸ καταστατικὸν τῆς Ἐκατοτούτιδος ἐπιτρέπει καὶ αὐτοῦ τοῦ κινδύνου τὴν ἀσφάλειαν.

— Βεβαίως, κύριε, βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ Γουλιέλμος Βίδουλφ, τρίβων τὰς χεῖρας του. Αὐτὸς μάλιστα ὁ κίνδυνος εἶνε δι' ἡμᾶς πηγὴ μεγάλων ὀφελημάτων. Διότι ἐννοεῖτε βεβαίως, ὅτι οἱ πελάται μας εἶνε ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἀγαποῦν τὴν ζωὴν, καὶ ὅτι ἐπομένως ὅσοι ἀσφαλιζοῦν τὴν ζωὴν των, ἕνεκα προνοίας ὑπερβολικῆς, οὐδέποτε αὐτοκτονοῦσι.

— Ἀδιόφορον, ἀπήντησεν ὁ Κιν-Φό. Ἐνεκα λόγων ἰδιαιτέρων ἐπιθυμῶ ν' ἀσφαλίσω καὶ αὐτὸν τὸν κίνδυνον.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, ἀλλὰ τὸ ἀσφαλιστρον θὰ ἦνε πολὺ μέγαλον!

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ὁ ἀπὸ πληρώσω ὅ,τι εἶνε ἀνάγκη.

— Βεβαίως. Βέβαιον λοιπὸν, εἶπεν ὁ Κ. Βίδουλφ, ἐξακολουθῶν νὰ γράφῃ ἐπὶ τοῦ δελτίου του, κινδύνους θαλάσσης, ὀδοπορίας, αὐτοχειρίας . . .

— Καὶ ποῖον θὰ ἦνε, ὑπὸ τοιούτους ὄρους, τὸ ἀσφαλιστρον; ἠρώτησεν ὁ Κιν-Φό.

— Φίλτατε κύριε, ἀπήντησεν ὁ πρᾶκτωρ, τὰ ἀσφαλιστρα μας εἶνε ὀρισμένα μετὰ μαθηματικῶν ἀκριβειῶν, ἡ ὅποια τιμὴ τὴν ἑταιρίαν. Δὲν βασιζοῦνται πλέον, ὡς ἄλλοτε, ἐπὶ τῶν πινάκων τοῦ Δουλιθάβ. Γνωρίζετε τὸν Δουλιθάβ;

— Ὁχι, δὲν τὸν γνωρίζω.

— Στατιστικὸς περίφημος, ἀλλὰ πολὺ ἀργαῖος . . . τόσον ἀρχαῖος, ὥστε δὲν ζῆ πλέον. Ὅτε κατέστρωσε τοὺς διαστήματα τοῦ πίνακος, οἱ ὅποιοι χρησιμεύουν ἀκόμη εἰς κανονισμὸν τῶν ἀσφαλιστρῶν τῶν περισσοτέρων εὐρωπαϊκῶν ἑταιριῶν, ὁ μέσος ἄρος τῆς ζωῆς ἦτο κατώτερος παρ' ὅ,τι εἶνε σήμερον, χάρις εἰς τὴν γενικὴν πρόοδον. Ἡμεῖς λοιπὸν βασιζόμεθα εἰς μέσον ἄρον πολὺ ἀνώτερον, καὶ ἐπομένως ἐνδοικώτερον εἰς τὸν ἀσφαλιζόμενον, ὅστις κατὰ συνέθειαν πληρῶναι ὀλιγώτερον καὶ ζῆ περισσότερον.

— Ποῖον θὰ ἦνε τὸ ἀσφαλιστρον; ἐπανελάβεν ὁ Κιν-Φό, ἐπιθυμῶν νὰ ἀνακόψῃ τὴν φλυαρίαν τοῦ διευθυντοῦ, ὅστις οὐδεμιᾶς ἡμέλει περιστάσεως εἰς πανηγυρισμὸν τῆς Ἐκατοτούτιδος.

— Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Βίδουλφ, μοῦ συγχωρεῖτε τὴν ἀδιακρισίαν νὰ σᾶς ἐρωτήσω πόσων ἐτῶν εἴσθε;

— Τριάκοντα καὶ ἐνός.

— Λοιπὸν, εἰς τοιαύτην ἡλικίαν, ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἀσφαλίσετε μόνον τοὺς συνήθεις κινδύνους, ὁ ἀπὸ πληρώσετε εἰς οἰανδήποτε ἑταιρίαν δύο καὶ ὀγδοήκοντα τρία τοῖς ἑκατόν. Εἰς τὴν Ἐκατοτούτιδα ἡμῶν θὰ πληρώσετε μόνον δύο καὶ ἑβδομήκοντα τοῖς ἑκατόν, τουτέστιν ἐτησίως διὰ κεφάλαιον διακοσίων χιλιάδων ταλλήρων πέντε χιλιάδας καὶ τετρακόσια τάλληρα.

— Ὑπὸ τοὺς ὄρους ἡμῶν τοὺς ὀποίους ἐπιθυμᾶ; εἶπεν ὁ Κιν-Φό.

— Ἀσφαλιζόμενων δηλαδὴ ὄλων τῶν κινδύνων, περιλαμβανομένης καὶ τῆς αὐτοχειρίας;

— Ἰδίως τῆς αὐτοχειρίας.

— Κύριε μου, ἀπήντησεν ἐπιχαρίτως ὁ Γουλιέλμος Ι. Βίδουλφ, ἀφοῦ πρότερον συνεβουλεύθη πίνακα ἐντυπον, ἀναγεγραμμένον εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλιαρίου του, δὲν ἤμποροῦμεν νὰ σᾶς κάμωμεν τοιαύτην ἀσφάλειαν ὀλιγώτερον τῶν εἰκοσιπέντε τοῖς ἑκατόν.

— Τουτέστι;

— Πεντήκοντα χιλιάδας τάλληρα.

— Καὶ πῶς καταβάλλεται τὸ ἀσφαλιστρον;

— Όλόκληρον, ή κατά μηνιαίας δόσεις, όπως προτιμᾷ ὁ ἀσφαλιζόμενος.

— Ἐπομένως διὰ τοὺς δύο πρώτους μῆνας πρέπει νὰ πληρωθῶν . . . ;

— Ὅκτω χιλιάδες τριακόσια τριάκοντα δύο τάλληρα, τὰ ὅποια, καταβαλλόμενα σήμερον 30 ἀπριλίου, σὰς ἀσφαλίζουν, φιλτατέ μου κύριε, μέχρι τῆς 30 Ιουνίου ἐνεστώτος ἔτους.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Κιν-Φό, δέχομαι τοὺς ἄρους σας, καὶ ἰδοὺ τ' ἀσφάλιστρα διὰ τοὺς δύο πρώτους μῆνας.

Ταῦτα δὲ λέγων ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του καὶ ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης παχείαν δέσμην χαρτονομισμάτων.

— Πολὺ καλὰ, κύριε, . . . πολὺ καλὰ ! ἀπήντησεν ὁ Κ. Βίδουρφ. Πρὶν ἢ ὅμως ὑπογραφή ἢ ἀσφάλεια, πρέπει νὰ ἐκπληρωθῇ μικρὰ τις διατύπωσις.

— Ποία ;

— Πρέπει νὰ σὰς ἐπισκεφθῇ ὁ ἰατρός τῆς ἐταιρίας.

— Πρὸς τί αὐτὴ ἢ ἐπίσκεψις ;

— Διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι εἶσθε ὑγιεῖς κράσεως, ὅτι δὲν πάσχετε κἀνὲν ὀργανικὸν νόσημα, δυνάμενον νὰ βραχύνῃ τὴν ζωὴν σας, καὶ ὅτι τέλος πάντων μᾶς παρέχετε τὴν ἐλπίδα μακροβιότητος.

— Πρὸς τί ; παρετήρησεν ὁ Κιν-Φό, ἀφοῦ ἀσφαλίζω τὴν μονομαχίαν καὶ τὴν αὐτοχειρίαν.

— Αἱ φιλτατέ μου κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Γουλιέλμος Ι. Βίδουρφ, μειδιῶν πάντοτε, ἔξέρετε ὅτι κρυφὰ τις ἀσθένεια, ἥτις ἠδύνατο νὰ σὰς θανατώσῃ ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν, θὰ μᾶς ἐζημίωνε διακοσίας χιλιάδας τάλληρα ;

— Ἀλλὰ καὶ ἡ αὐτοχειρία μου θὰ σὰς ἐζημίωνε τὰ ἴδια, ὑποθέτω ;

— Φιλτατέ κύριε, ὑπέλαβεν ὁ ἐπιχαρὶς πρᾶκτωρ τῆς Ἐκατονοτούτιδος, δρᾶττων καὶ πλῆττων ἑλαφρῶς τὴν χεῖρα τοῦ Κιν-Φό, εἶχον ἤδη τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἶπω, ὅτι πολλοὶ τῶν πελατῶν μᾶς ἀσφαλίζονται κατὰ τῆς αὐτοχειρίας, ἀλλ' οὐδέποτε αὐτοκτονοῦσιν. Ἐκτὸς δὲ τούτου δὲν μᾶς εἶνε ἀπηγορευμένον νὰ τοὺς ἐπιτηρώμεν... ὦ, ἐνοεῖται, μὲ ὄλας τὰς προφυλάξεις !

— Ἄ ! εἶπεν ὁ Κιν-Φό.

— Προσθέτω δέ, ὡς προσωπικὴν μου παρατήρησιν, ὅτι ἀπ' ὄλους τοὺς πελάτας τῆς Ἐκατονοτούτιδος ἐκείνοι ἀκριβῶς μᾶς πληρώνουσι περισσότερο καιρὸν τ' ἀσφάλιστρά των. Βιπέτε μοι σὰς παρακαλῶ, —μεταξὺ μᾶς— ποῖον λόγον θὰ εἶχεν ὁ πλούσιος Κιν-Φό ν' αὐτοκτονήσῃ ;

— Καὶ τί λόγον λοιπὸν ἔχει ὁ πλούσιος Κιν-Φό ν' ἀσφαλισθῇ ;

— Ὡ ! ἀπήντησεν ὁ Κ. Βίδουρφ, διὰ νὰ ἦνε βέβαιος ὅτι θὰ ζήσῃ πολὺν καιρὸν, ὡς πελάτης τῆς Ἐκατονοτούτιδος.

Ἄδύνατος ἦτο περαιτέρω συζήτησις μετὰ τοῦ

κυρίου πρᾶκτορος τῆς διασῆμου ἀσφαλιστικῆς ἐταιρίας, ἀφοῦ τσοαύτην εἶχε πεποιθήσιν εἰς τοὺς λόγους του.

— Τώρα δέ, προσέθηκεν, εἰς τίνος ὄφελος θὰ γένη ἡ ἀσφάλεια αὐτῆ τῶν διακοσίων χιλιάδων τάλληρων ; Ποῖος θὰ ὠφελῆθῃ ἐκ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ συμβολαίου ;

— Δύο θὰ ὠφεληθῶν, ἀπήντησεν ὁ Κιν-Φό.

— Ἐξ ἑσῶ ;

— Ὅχι· ἀνίσως. Ὁ εἰς πεντήκοντα καὶ ὁ ἄλλος ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιάδας τάλληρα.

— Πεντήκοντα λοιπὸν χιλιάδας τάλληρα ὁ κύριος . . . ;

— Βάγγ.

— Ὁ φίλος σας Βάγγ ;

— Μάλιστα.

— Καὶ ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιάδας ;

— Ἡ κυρία Λε-Οὐ, ἐκ Πεκίνου.

— Ἐκ Πεκίνου, προσέθηκεν ὁ Γουλιέλμος Ι. Βίδουρφ, ἐγγράφων ἀμφοτέρων τῶν δικαιούχων τὰ ὀνόματα. Εἶτα δὲ ὑπέλαβεν·

— Πόσων ἐτῶν εἶνε ἡ κυρία Λε-Οὐ ;

— Εἰκοσι καὶ ἑνὸς, ἀπήντησεν ὁ Κιν-Φό.

— Ὡ ! εἶπεν ὁ πρᾶκτωρ ἰδοὺ μίαν νέα κυρία, ἥτις θὰ ἦνε βεβαίως πολὺ γραῖτα, ὅταν θὰ πληρωθῇ τὸ ἀσφαλίζόμενον κεφάλαιον.

— Διατί, παρακαλῶ ;

— Διότι θὰ ζήσετε πλέον τῶν ἑκατὸν ἐτῶν, ἀγαπητέ μου κύριε. Ὁ δὲ φίλος σας Βάγγ πόσων ἐτῶν εἶνε ;

— Πεντήκοντα καὶ πέντε.

— Ὁ φίλος δὲν θὰ λάθῃ βεβαίως τίποτε.

— Ὅα τὰ ἰδῶμεν, κύριε.

— Ἄν ἤμην, κύριε μου, πενηκοντοῦτης, προσέθηκεν ὁ Κ. Βίδουρφ, καὶ κληρονόμος ἀνθρώπου τριάκοντα ἐτῶν, μέλλοντος νὰ φθάσῃ τὸ ἑκατοστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος, βεβαίως δὲν θὰ εἶχα τὴν ἀπλότητα νὰ περιμένω τὴν κληρονομίαν του.

— Δουλόσ σας, κύριε, εἶπεν ὁ Κιν-Φό, κατευθυνόμενος πρὸς τὴν θύραν τοῦ γραφείου.

— Ὅπως ὑμέτερος ! ἀπήντησεν ὁ ἐντιμὸς Βίδουρφ, προσκλίνων ἐνώπιον τοῦ νέου πελάτου τῆς Ἐκατονοτούτιδος.

Τὴν ἐπαύριον ὁ ἰατρός τῆς ἐταιρίας ἐπισκέφθη τὸν Κιν-Φό, συμφώνως πρὸς τὸ καταστατικόν, καὶ ἔγραψεν ἐν τῇ ἐκθέσει του : « Σῶμα σιδηροῦν, μῦς χαλκοῦδινοι, πνεύμονες ὁμοιάζοντες φουσερά ».

Οὐδὲν ἀντέκειτο εἰς τὴν ἀσφάλισιν τσοαῦτον ἀσφαλοῦς ἀνθρώπου, καὶ τὸ συμβόλαιον ἐπομένως ὑπεγράφη παρὰ τοῦ Κιν-Φό ἐξ ἑνός, εἰς ὄφελος τῆς νεαρᾶς χήρας καὶ τοῦ φιλοσόφου Βάγγ, καὶ παρὰ τοῦ Γουλιέλμου Ι. Βίδουρφ ἐξ ἑτέρου, ἀντιπροσωπεύοντος τὴν Ἐταιρίαν.

Οὔτε ἡ Λε-Οὐ οὔτε ὁ Βάγγ ἐμελλον, ἐκτὸς ἀπρόοπτον τινός, νὰ μάθωσι ποτε τὰ ὑπὲρ αὐ-

τῶν ὑπὸ τοῦ Κιν-Φό διατεθέντα, πρὶν ἢ ἐπιήρχει ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ Ἐκατονοτούτις ἠθελεν ἀναγκασθῆ νὰ πληρώσῃ εἰς αὐτοὺς τὸ ἀσφαλισθὲν κεφάλαιον, ὑστάτην γενναιοδωρίαν τοῦ πρῶην ἑκατομμυριούχου.

(Ἐστια συνήμα)

II EN MONAXΩI ZYΘOKPATIA

Ἐν πάσῃ τῇ Γερμανίᾳ ὁ ζῦθος κατέχει σπουδαίαν θέσιν ἐν τῇ κοινωνικῇ ζωῇ, ἐν Μονάχῳ ὁμοίως, ἐν τῇ βαυαρικῇ πρωτεύουσῃ, εἶνε αὐτὸ τὸ θεμέλιον τοῦ δημοσίου βίου. Κίνε εἰδός τι λατρεῖς, καθ' ἣς δὲν ἀντιστρατεύονται οὔτε αἰρετικοὶ, οὔτε ἄθεοι. Ὁ ζῦθος εἶνε ὁ δινηκεῖς σύντροφος, τὸ ἀκάματον ἐλατήριο, ἡ γενικὴ ἐμιλία, τὸ σύμβολον τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς ἀναπαύσεως. Ὁ ἡμερησίος βίος ἐν Μονάχῳ οὐδὲν ἄλλο εἶνε, ἢ μουσικὸν crescendo ζυθοποσίας. Ἐγέρθητε τῆς κλίνης ὅσον θέλετε πρῶτ καὶ περιοδεύσατε χερῶν περιεργασίαν τὴν πάλιν. Ὑποθέσατε ὅτι εἶναι ἡ πέμπτη πρωϊνὴ ὥρα. Μόλις προσέβητε ὀλίγα βήματα καὶ κάμνετε τὴν πρώτην συνάντησιν μετὰ τοῦ ἀφρώδους ποτοῦ. Παιδίον τι ἢ γυνὴ εἰσέρχονται εἰς ἐργαστήριον, ὅπερ ἦνοιξε πρὸ μικροῦ, καὶ τείνουσιν εὐάγεθες ποτήριον πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην, ὅστις ἤδη προφανῶς ἔχει δροσίσαι ἀφθόνως τὸν λάρυγγά του διὰ τοῦ ἱεροῦ καὶ παρομιώδους ποτοῦ. Ἦλθον αἱ ἐξ. Τὸ λαχανοπωλεῖον καὶ ὀπωροπωλεῖον εἶνε μεστὰ κινήσεως, ἀλλὰ πολὺ πλεόντερον τὰ περίεξ ζυθοπωλεῖα. Δὲν ὑπάρχει ἀμαξία, δὲν ὑπόχει θρανίον, ἐφ' οὗ ἐγγὺς τοῦ ἐμπόρου, ἢ τοῦ ἐμπορεύματος, νὰ μὴν ἀφρίξῃ τὸ ποτήριον τοῦ ζῦθου. Αἱ ὥραι παρέρχονται ἢ μίαν μετὰ τὴν ἄλλην, ἀλλὰ τὰ ποτήρια διαδέχονται τὰ ποτήρια καὶ ἡ σικνη δὲν μεταβάλλεται. Περὶ τὰς δέκα ὅμως ἢ σὺρροῦ ἐπαισθητῶς αὐξάνει. Πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος. Αἱ ὑπηρετρίαι καὶ τὰ παιδία τρέχουσιν εἰς τὰς ὁδοὺς φέροντες εἰς τοὺς γονεῖς καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς των τὸν πολυτίμον κρῖθινον οἶνον. Ἡ κίνησις αὕτη ἐξακολουθεῖ μέχρι τῶν δύο, τῆς ὥρας τοῦ γεύματος, καὶ τότε φυσικῶ τῷ λόγῳ ὁ ζῦθος ῥέει εἰς ποταμοὺς καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ἀλλὰ κυρίως εἰπεῖν ἡ ἐποποιεῖα τοῦ ζῦθου ἀρχεται εἰς τὰς ἐξ. Τότε ἀπολακτικίζονται αἱ φροντίδες τῆς ζωῆς καὶ πᾶσα σκέψις καὶ πᾶς λόγος ἀφεροῦνται εἰς τὸ εὐφραντικὸν ποτόν. Αἱ οἰκογένειαι, ἡγουμένου τοῦ κυνὸς καὶ οὐραγοῦντος τοῦ πάππου, ἐκχύνονται εἰς τὰ γειτονικά ζυθοπωλεῖα, ἐφ' ἣς παρατάσσουσι πηλίνας εὐρείας τραπέζης, ἐφ' ἣς παρατάσσουσι πηλίνας λαγῆνους μεστὰς μέχρι βελθείας νυκτός. Πόσας λίτρας δύναται νὰ καταναλώσῃ ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν εἰς ἀγαθὸς Βαυαρὸς εἶνε ἀκόμη μυστήριον, ὅπερ ἐνδέχεται νὰ λυθῇ μόνον μετὰ τῶν μεγάλων προβλημάτων τῆς μηχανικῆς καὶ τῆς ἀ-

στρονομίας. Ἀνθρωπίνως δύναται τις νὰ ἔχη ἀμυδρὰν μόνον ἰδέαν περὶ τοῦ πράγματος, καὶ πρὸς τοῦτο εἶνε ἀνάγκη νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἐν ζυθοπωλεῖον. Ἀλλὰ καὶ τί δὲν εἶνε ζυθοπωλεῖον ἐν Μονάχῳ ; Ἄς ὑπάγῃ τις εἰς τὰ τυφλά καὶ θὰ εὕρῃ τὸ ποθοῦμενον, διότι τὸ Μονάχον αὐτὸ οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ μέγα ζυθοπωλεῖον. Δὲν ὑπάρχει οἶκος, ὅπου νὰ μὴν εὐρίσκῃται πωλητήριον ζῦθου μικρὸν ἢ μέγα. Ἐὰν δὲν ἦνε εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, εἶνε εἰς τὸ δεύτερον ἢ ἄλλως ζήτησον εἰς τὸ πρῶτον ὑπόγειον παρὰ τὴν θύραν. Ἄς εἰσελθῶμεν λοιπὸν εἰς μίαν οἰκίαν. Οἱ τοῖχοι τοῦ καπιλείου εἶνε γυμνοί, αἱ τράπεζαι ἀπλόσταται καὶ ῥυπαραὶ, τὸ ἔδαφος συγχάσις ἀνώμαλον, πάντοτε ἀκάθαρτον. Ἐπὶ μεγάλου θρανίου εἶνε παρατεταγμένα ἑκατοντάδες λαγῆνων καὶ παρ' αὐτὸ εὐρὺς κάδδος πλήρης ὕδατος. Ὁ ζυθοπότης λαμβάνει ἰδίᾳ χειρὶ τὴν λαγῆνον καὶ πλησιάζει πρὸς τὴν ἀποθήκην, ὅπου ὁ ὀγκωδέστατος γυμνοὺς ἔχων τοὺς βραχίονας ἰδιοκτικῆς, ἀσχολεῖται ἀνευδότης εἰς τὴν διανομὴν τοῦ θησαυροῦ. Ἀφοῦ πληρωθῇ ἡ λαγῆνος, ἡ δυσκολία δὲν εἶνε ὀλίγη διὰ νὰ εὕρῃ τις μικρὸν θέσιν, διότι τὰ ζυθοπωλεῖα εἶνε πλήρη νυκτός καὶ ἡμέρας· ἀλλ' ὅταν τοποθετηθῇ ὀπωσθήποτε, ἡ ἐπιθεώρησις τῶν ἀστείων τύπων, οἵτινες τὸν περικυκλοῦσιν, τὸν ἀποζημιῶν δαψιλῶς διὰ τοὺς κόπους καὶ τὴν στενοχωρίαν. Ἡ ζωὴ τοῦ Μονάχου εἶνε εἰς ἄκρον ἀπέριττος· ἡ δὲ εὐπροσηγορία τῶν καταίκων καὶ ἡ εὐθηνεῖα παρομιώδεις. Μία λίτρα ζῦθου (καὶ εἶναι ἀληθῶς ἐκλεκτός) τιμᾶται εἰκοσι περίπου φοινίκων· δὲν ὑπάρχει δὲ ἐκ περισσοῦ καὶ ἀμοιβή τις διὰ τοὺς ὑπηρετάς, ἀφοῦ ὁ ἀγοραστής ὑπηρετεῖ αὐτὸς ἑαυτὸν, οὐδ' ἔχει ἄλλα ἐπιδόρπια πρὸς πώλησιν. Ἡ μικρὰ λοιπὸν τάξις τοῦ Μονάχου οὐδέποτε σχεδὸν τρώγει κατ' οἶκον. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου, αἱ οἰκογένειαι μεταναστεύουσι σωρηδὸν εἰς τὰ ζυθοπωλεῖα, φέρουσαι μεθ' ἑαυτῶν φαγητὰ καὶ σιεύη. Μόλις καταληφθῇ τράπεζά τις, ὁ οἰκογενειάρχης σπεύδει νὰ πληρώσῃ τὴν λαγῆνον, ἡ οἰκοδέσποινα ἐξάγει ἐκ σάκου ἢ ἐκ καλάθου τὰς ζωστροφίας καὶ τὴν τυρόν καὶ ἡ νεοσιὰ καταβροχθίζει τὰ πάντα. Ἡ ὑπηρεσία τῶν ξενοδοχείων, καφενειῶν, ζυθοπωλείων γίνεται ἀπολειτουργικῶς ὑπὸ γυναικῶν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν θὰ ἐσφαλλε λίαν ὁ στατιστικὸς, ὅστις θὰ ὤριζε τὴν Βαυαρίαν ὡς ἐξῆς «Οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου διαιροῦνται εἰς τρεῖς τάξεις, εἰς τοὺς κατασκευάζοντας τὸν ζῦθον, εἰς τοὺς πίνοντας τὸν ζῦθον καὶ εἰς τοὺς προσφέροντας τὸν ζῦθον. Εἰς τοὺς προσφέροντας τὸν ζῦθον κατατάσσω καὶ τοὺς μουσικοὺς, οἵτινες διασκεδάζουσιν (!) ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν τοὺς φοιτητάς τῶν ζυθοπωλείων. Ἡ ἀρίστη ὀρχήστρα εἶνε ἡ τοῦ Ἀγγλικοῦ Καφενειοῦ» καὶ εἶνε τοιαύτη, ὥστε, ἐὰν δὲν σὲ ἐκράτει ἡ ποιότης τοῦ ζῦθου,

ὅα ἐτρέπεσο εἰς φυγὴν ἀκράτητον. Μένων ὅμως περιπίπτεις ἀπὸ τῆς Σκύλλης εἰς τὴν Χάρυβδι. Θέλων νὰ πνίξῃς εἰς τὰ νάματα τοῦ ζύθου τοὺς μουσικούς τόνους, δὲν προσέχεις εἰς τὸ μέτρον, καὶ ἔταν ἐγερωθῆς νὰ ἀναχωρήσῃς, εὐχαρίστως ὅα ἔβλεπες κἀνενα νὰ σοὶ προσφέρῃ τὸν βραχίονα. Καὶ εἶνε κριμα ἀληθῶς ὅτι δὲν ἔχεις διαυγῆ τὴν διάνοιαν, διότι τότε, περὶ τὸ μεσονύκτιον, δύνασαι νὰ ἴδῃς πλήρη τὴν εἰκόνα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ Ζύθου! Ἐπιστρέφων εἰς τὴν οἰκίαν σου, εἰς πᾶσαν θύραν, εἰς πᾶσαν αὐλὴν, εἰς πᾶν παράθυρον βλέπεις τὸ αὐτὸ πλαστικὸν σύμπλεγμα, τουτέστι μίαν Kellnerin φέρουσαν εἰκοσάδα λαγῆνων μεστῶν ἀφρίζοντος ζύθου καὶ ὁμοιάζουσαν φάντασμα ἐν μέσῳ τοῦ πυκνοῦ καπνοῦ τῶν πιπιδῶν, καὶ ὀλίγον ἀπιωτέρω τῆς ἱερείας στίφη καθημένων ἀνθρώπων μὲ τοὺς ὀφθαλμούς πληθεῖς ἀγωνιώδους μακαριότητος, τεινόντων τὰς χεῖρας πρὸς τὰς λαγῆνας μὲ τὴν προθυμίαν, ὥστε θὰ ἔλεγες ὅτι πρὸ εἰκοσι καὶ τεσσαρῶν ὠρῶν δὲν ἐδρόσιον τὰ χεῖλη των οὔτε δι' ὕδατος! Δυστυχῆς ὅστις δὲν μετέχει τοῦ ἐθνουσιασμοῦ τούτου! Ἐνε δὲ παράχορος τόνος ἐντελεστάτης μουσικῆς ἀρμονίας. Ὁ εὐρὴ τὴν ζῶν τοῦ Μονάχου ψυχρὰν, ἄχρουν καὶ μονότονον, καὶ ὅα νομίση ἐκὺτον μόνον ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς εὐθυμίας καὶ ἀδελφότητος.¹

ΕΙΡΚΤΑΙ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

¹Ἐν Λονδίῳ, κατ' Ἀύγουστον τοῦ 1879.
 Ἄφ' οὗ ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ ἠδυνήθημεν νὰ γέλωμεν θεαταὶ τῶν κλεπτῶν καὶ τῶν ἀθλιῶν τοῦ Λονδίνου² εἰς τὸ Οὐάιτ Τσάπελ, νομιζῶ ὅτι ἐνδιαφέρον εἶνε νὰ μάθωμεν καὶ πῶς οἱ Ἄγγλοι τοὺς μεταχειρίζονται, ὅταν ὁ νόμος τοὺς καταστήσῃ ὑποχείριους. Ἡ εἰρκτὴ τοῦ Μίλθαγκ (Millbank), ἣτις ἔχει τι τὸ παρεμφερὲς πρὸς τὴν παλαιὰν Βασίλειον τῆς Γαλλίας καὶ εἶνε μαύρη καὶ κοκκίνη κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν τῆς ὄψιν, ἐκτίσθη ἀπὸ οὐδοῦσαντα περίπου ἐτῶν ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ Οὐεστμίνστερ. Ἡ εἰρκτὴ αὕτη ἔχει πολλὰ τὰ περιεργα, ἅτινα τὴν καθιστῶσιν ἀξίαν ἐπισκέψεως. Τὸ Νιούγαϊτ (Newgate) εἶνε ἡ παλαιὰ κατὰμαυρος ἱστορικὴ εἰρκτὴ, ἔπου ἐν πάσῃ του τῇ φρίκῃ ἀνορθοῦται τὸ φάσμα τῶν παρελθόντων χρόνων, τὸ Μίλθαγκ εἶνε ἡ νεωτέρα εἰρκτὴ, ἔπου ἡ φιλανθρωπία ἀνθρώπου τιμίου ἄμα δὲ καὶ ἐπιεικοῦς καὶ σταθεροῦ ὑπογλυκαίνει τὴν γνωστὴν αὐστηρότητα τοῦ συστήματος τῆς κατὰ κελλίαν καθείρξεως.
 Ἡ εἰρκτὴ τοῦ Μίλθαγκ κεῖται μεταξὺ τοῦ Ὁξφορντ Βραϊτζ (Oxford-Bridge) καὶ τοῦ Λάμπεν, ἔχει δὲ σχῆμα περιφερείας, εἰς ἣν καταλήγουσιν ἕξ πεντάγωνα ὁριζώμενα ἀπὸ κεντρικοῦ τινος σημείου, ὅπερ εἶνε ὁ ναυτικός, ἐν ᾧ ἀκροῦνται.
 2. Ἰδὲ Π' τόμον τῆς Ἐστίας, σελ. 516.

ται τοῦ ἱεροῦ λόγου οἱ κρατούμενοι. Ἐχει ὀψηλὰ τὰ τεῖχη καὶ τρυπημένα ὑπὸ τριπλῆς σειρᾶς κιγκλιωτῶν παραθύρων καὶ ὑψηλοῦς ἐπίσης καὶ ἐστρογγυλωμένους τοὺς πύργους, μὲ τέσσαρας στενάς πολεμίστρας. Ἰψοῦται δὲ φοβερὰ ὡς τι ὑπερμέγεθες φρούριον παρὰ τὸν Τάμεσιν, ἐκεῖθεν δ' ἄλλοτε ἀπέπλεον διὰ τὴν Ἀυστραλίαν τὰ μαῦρα πλοῖα τὰ πλήρη καταδικῶν. Ἐνε τῆς εἰρκτῆς ταύτης ὑψηλοὶ οἱ τοῖχοι καὶ μαυροκόκκινοι, λευκαὶ δὲ ἐκ πορτλανδικοῦ λίθου αἱ γωνίαι, ὥστε νομιζέεις ὅτι χιῶν κατεκάλυφεν αὐτάς ὅπως καὶ τὰς τοῦ βασιλικοῦ παλατίου τοῦ Σαιν Ἰζαβίμς. Ἐπερᾶνω τοῦ ἐξωτερικοῦ τεύχους τῆς εἰρκτῆς διακρίνονται οἱ πλίνθινοι τοῖχοι τῶν ὑψηλῶν οἰκῶν τῆς πλατείας τοῦ Πόνσμφου, μακρότερον δ' ἔτι, ἔνθεν μὲν τὰ κεραμοῦργεῖα τοῦ Δούλτμαν, ἔνθεν δὲ ὁ ἀλλοκότου γοθητικοῦ βυθμοῦ γιγάντειος πύργος τοῦ Βουλευτηρίου, πύργος οὐτινος ἡ ἀρχιτεκτονικὴ ὑπομνησκει τὰς Ἰνδίας ἄμα καὶ τοὺς χρόνους τῆς βασιλείας τῶν Τυδώρων. Ἐὰ δὲ ἔξα πυρίγραμμα τῶν ἀτμομηχανῶν τοῦ σιδηροδρόμου διήκουσι μόνον μέχρι τῶν καταδικῶν, οἵτινες ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν ἐνὸς ἀξιωματικοῦ σκάπτουσιν εἰς τινὰ γωνίαν λαχανοκήπου κειμένου μεταξὺ τῶν πύργων καὶ τῶν τευχῶν τοῦ κυρίου οἰκοδομήματος τῆς εἰρκτῆς καὶ τῆς ἐξωτερικῆς περιφερείας.
 Οἱ ἐκεῖ ἐργαζόμενοι εἶνε στρατιῶται κατάδικοι. Φοροῦσι πελιδιὸν τι στρατιωτικόν, τὸ δὲ ἱμάτιόν των ὁμοιάζει μᾶλλον πρὸς τὴν στολὴν τοῦ στρατιώτου ἢ πρὸς τοῦ καταδίκου τὸ ἐνδυμα. Οἱ κατάδικοι στρατιῶται εἰς τὸ Μίλθαγκ ὑφίστανται πλήρη τὴν ποινὴν των, οἱ λοιποὶ ἐννεμία μόνον μῆνας διαιτῶνται ἐνταῦθα, ἔπειτα δὲ μεταφέρονται ἀλλαχοῦ, ἐνθα ὑποβάλλονται εἰς τὴν ποινὴν τῶν καταναγκαστικῶν ἔργων.
 Ἐπάρχουσι τανῦν εἰς τὸ Μίλθαγκ 1,138 κατάδικοι, χωρὶ δὲ ἡ εἰρκτὴ μόνον 1,498. Πρὸς φρουρήσιν τῶν καταδικῶν ὁ διοικητὴς τῆς εἰρκτῆς κ. Γάλβοτ Χάρβεϋ, πρῶτον λοχαγὸς τῶν οὐσσάρων, ἔχει ὑπὸ τὰς προσταγὰς του 102 φύλακας. Καὶ εἶνε μὲν οἱ ἄνδρες οὗτοι μικρὰ σχετικῶς δύναμις, ἀλλ' ὁ κ. Χάρβεϋ, ὡς ἀμέσως ὅα ἴδωμεν, διαθέτει καὶ ἄλλην τινὰ δύναμιν ὀλιγὸς πνευματικῆν.
 Ἐπερβάντες τῆς πύλης τὸν οὐδὸν καὶ διεληθόντες διὰ τοῦ οἰκήματος τοῦ πυλωροῦ, ἀναβαίνουμεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διοικητοῦ καὶ ἰσάμεθα ἐπὶ μικρὸν παρατηροῦντες τὸ ἀντηρημένον ἐπὶ τοῦ τοίχου σχεδιογράφημα τῆς εἰρκτῆς, μὲ τὰ πεντάγωνά του, τὰ ὅποια ἐνεκεντρίζοντο εἰς ἐν σημεῖον κεντρικόν, ὅμοια πρὸς πέταλα ὑπερμεγέθους ἀνθοῦς—ἀνθοῦς λίθων καὶ πηλοῦ. Ἐπιτῶν τραπεζῶν βλέπεις τὰς φωτογραφικὰς εἰκόνας τῶν καταδικῶν κατὰ σειρὰν, κατατεταγμένως κατὰ τὸ εἶδος τοῦ κακουργήματος, δι' ὃ ἔκαστος εἶνε καθειργμένος· πάντες εἶνε φωτογρα-

φημένοι, ὅπως ἄλλοτε ὑπεδηλώσαμεν, μὲ τὰς χεῖρας ἐμπρὸς ὡς ἂν προσκύχοντο. Εἶνε δὲ παρατηρήσεως ἄξιον ὅτι ἀπὸ τῶν προσώπων ἐκείνων ἔχει ἐκλείψει πᾶς ἐθνικὸς χαρακτῆρ ἐνεκα τοῦ ζυρίσματος τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ γενείου. Πάντα τὰ ἐξυρισμένα ἐκεῖνα κρηνία ὁμοιάζουσι πρὸς κεφαλὰς ὑποκριτῶν μικροῦ τινος κωμικοῦ θεάτρου, ἀδύνατον δ' εἶνε νὰ διακρίνῃς ἐὰν ᾖνε Ἄγγλος, Ἰρλανδὸς, Σκωτὸς ἢ Γερμανὸς τὸ εἰκονιζόμενον πρόσωπον, τὸ πολὺ πολὺ θὰ τοὺς ἐκλάθῃς ὡς χωρικούς ἀγροίκους καὶ βλακειδεῖς. Καὶ ὅμως εἶνε ἀκαισίως ποικίλα τὰ κρηνία ἐκεῖνα καὶ τεκμηριοῦσι πάντας τοὺς βαθμοὺς τῆς κακουργίας ἀπὸ τῆς κλοπῆς ἢ τῆς ἀρπαγῆς ἐνὸς μαντηλίου ἢ ἐνὸς ὠρολογίου μέχρι τοῦ φόνου καὶ τοῦ βασμοῦ. Ἐπὶ τὸ φωτογράφημα εἶνε ἀναγεγραμμένον καὶ τοῦ κακούργου καὶ τοῦ κακουργήματος τὸ ὄνομα. Ἐκεῖ βλέπεις ὀνόματα σκωτικὰ ὡς Μὰκ Κάθερ, Ἰρλανδικὰ ὡς Πάτριμ, γαλλικὰ ὡς Λουὶ Γαλλοῦ, διότι τὸ ἐγκλημα δὲν ἔχει πατριδα ἰδιαιτέρην, ὡς εὐφυῶς μοὶ παρατήρησε λόγιός τις ἀξιάγατος ἐκεῖ προστυχὼν, δ κ. Φράγκ Μάρσαλλ, ὅστις συνέγραψε ἀξιόλογον Μελέτην περὶ τοῦ Ἀμλέτου, ἀλλ' ἀνήκει εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον.
 Καταλιπόντες τὰ φωτογραφήματα ἐκεῖνα τῶν ἐγκληματιῶν, μετέβημεν ὅπως ἐπισκεφθῶμεν αὐτὴν τὴν εἰρκτὴν ἀπὸ πενταγώνου εἰς πεντάγωνον. Οἱ μακροὶ τῆς εἰρκτῆς κεραμοκτιστοὶ καὶ ἀσβεστοῦμενοι διάδρομοι εἶνε ἀληθῶς φλαμανδικῆς καθαρότητος, κατὰλευκοὶ, ἀλλὰ νοτισμένοι ὑπὸ τῆς ὑγρασίας· διατρέχων δ' αὐτοὺς νομιζέεις ὅτι εὐρίσκεισαι εἰς τοὺς διαδρόμους μοναστηρίου μᾶλλον ἢ εἰρκτῆς. Ἐὰ κελλίαν ἀνοίγονται πάντα πρὸς τὸ ἐν μέρος τοῦ τοίχου ἀπέναντι τοῦ ἐξώθεν εἰσερχομένου φωτός. Αἱ θύραι εἶνε μαῦραι καὶ ἔχουσι μικρὰ τετραγωνικὰ ἀνοίγματα πρὸς ἐπιβλεψίν των ἐντὸς, τὰ ἀνοίγματα δὲ ταῦτα ἔχουσι σινδιδιον σκέπασμα καταπίπτον ἐκ τοῦ ἄνω μέρους πρὸς τὸ κάτω, ὡς καταπίπτει ἡ μάχαιρα τῆς λαμπητόμου, πρὸ τῶν ἀνοιγμάτων δὲ ὑπάρχουσι κιγκλίδες ἐκ μαυρισμένου σιδήρου. Εἰς τὸ κελλίον του ἕκαστος κατάδικος ἔχει κλίνην, τῆς ὁποίας καθ' ἑκάστην πρωτὴν τυλίσσει κυλινδρικῶς τὸ στρώμα καὶ τὸ σκέπασμα καὶ τὰ ἐκτυλίσσει πάλιν τὴν ἑσπέραν. Παρὰ τὴν κλίνην ἑκάστου κεῖνται ποτήριον καὶ ὑδροφόρος ὕδρια ἐκ ψευδαργύρου, ἐνθα ὑπάρχει τὸ πρὸς πόσιν καὶ πρὸς πλύσιν ἀναγκαῖον ὕδωρ, ἐργαλεῖα καὶ βιβλία, ἢ ἱερὰ Γραφῆ, μυθιστορίαι ἢ ἄλλα.
 Μᾶς ἤνοιξαν τὸ κελλίον, ἐνθα ἀνθρωπὸς τις ἐνδεδυμένος βραχὺ φαῖον ἱμάτιον, περισκελίδα μέχρι τοῦ γόνατος καὶ περιωνυμίδας, ὡς περὶ που ἐνεδύοντο κατὰ τὸν ἸΗ' αἰῶνα, (διότι αὕτη εἶνε ἡ κεκανοισμένη στολὴ τῆς εἰρκτῆς), εἰργάζετο διὰ βραπτικῆς μηχανῆς. Εὐθὺς ἄμα εἰσῆλ-

θομεν, ὁ κατάδικος κατὰ τὰ προσταγαμένα ἀφῆκε τὴν ἐργασίαν του καὶ ἐγερωθῆς ἔστη ἐνώπιόν μας ἐν στάσει στρατιωτικῇ μὲ τὴν κεφαλὴν ὀψηλὰ, τὰς χεῖρας τεταμένως πρὸς τοὺς μηρούς καὶ τοὺς πόδας συνημμένους κατὰ τὰς πτέρνας ἐν σχήματι γωνίας. Ἐπο βραπτικῆς καὶ ἐξήσκει ἐν τῇ εἰρκτῇ τὴν τέχνην του, εἶχε δὲ καταδικασθῆ δι' ἑπτὰ ἔτη. Ὅποιον ἐγκλημα εἶχε διαπράξει; Ὁ διοικητὴς δὲν τὸν ἠρώτησεν ἵνα μὴ τὸν ταπεινώσῃ ἐνώπιον ξένων. Καὶ κατὰδικος ἔτι ὅταν ᾖνε ὁ ἀνθρωπός, δὲν τὸν ἐξευτελιζοῦσιν ἐνώπιον ἄλλων, τὸν κανόνα δὲ τοῦτον ἀπαρᾶσα-λεύτως τηρεῖ ὁ διοικῶν τὴν εἰρκτὴν λοχαγὸς Χάρβεϋ, προσπαθῶν διὰ τοῦ τρόπου τούτου νὰ ἀφυπνίσῃ τὴν ἀρχιγεννῆ καὶ ἐμφοτον καὶ αὐτῷ τῷ κακούργῳ ἀνθρωπίνην τιμιότητα καὶ σεβόμενος τοῦ Θεοῦ τὰ πλάσματα καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἐσχάτῃ των καταπτώσει. Ὅθεν ὑπακούουσιν αὐτῷ οἱ κατάδικοι μετ' ἀφοσιώσεως ὁμοίας πρὸς ἐκείνην, ἣν δεικνύουσι τὰ θύρια πρὸς τὸν δαμαστὴν αὐτῶν. Κλίνουσι τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς ἀδιαλλάκτου καὶ αὐστηρῆς δικαίας καὶ ἀμεροληπτοῦ σταθερότητος τοῦ πρῶτου διοικητοῦ, καὶ οὐδέποτε ἢ σπανιότατα ἐγείρουσι στασιώδη τὴν κεφαλὴν κατ' αὐτοῦ.
 Πράττει δὲ καὶ τὸ ἐξῆς ὁ κ. Χάρβεϋ. Ὅταν τις π.χ. δολοφόνος ὀδηγῆται εἰς τὸ Μίλθαγκ, οὐδὲ κἀν λέγει πρὸς τοὺς φύλακας ὅτι ἐκεῖνος εἶνε φονεὺς, ὥστε οἱ φύλακες ἀγνοοῦσι καὶ τὸ ἐγκλημα, ὅπερ διέπραξεν ὁ νεωστὶ καθειργχθεὶς, καὶ τὴν ποινὴν, ἣτις τῷ ἐπέβληθη. Τίς δ' ἄλλως ἢ ἀνάγκη τοῦ νὰ γινώσκωσι ταῦτα; Πολλὰκις συμβαίνει φονεὺς τις νὰ παρήχθῃ εἰς τὸ ἐγκλημα τοῦτο ὑπὸ τινος μανίας πρὸς τὸ αἷμα, καθ' ὃν ὁ Δάντης ἔδωκε χαρακτηρισμὸν, χωρὶς νὰ ἔχη τὴν ψυχὴν φαυλοτέραν κοινῶ τινος κλέπτου ἢ ἀνάδρου ἀνθρώπου.
 Οἱ στρατιωτικοὶ κατάδικοι διαίρουνται εἰς τρεῖς τάξεις, α', β' καὶ γ' καὶ φέρει ἕκαστος σεσημασμένην εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα διὰ ταινιῶν ἕξ ἐρυθροῦ ἐρίου τὴν τάξιν εἰς ἣν ἀνήκει. Οἱ καλῶς διάγοντες δύνανται μετὰ ἐν ἔτος νὰ μετατεθῶσιν ἀπὸ τῆς γ' τάξεως εἰς τὴν β' καὶ ἔπειτα πάλιν εἰς τὴν α'. Βίδον ἐν τῷ κελλίῳ του κατάδικου στρατιώτην, κακουργήσαντα ἐν ταῖς Ἰνδίαις καὶ ἀποτίνοντα τὴν ποινὴν του ἐν Λονδίῳ. Ἡ ὄψις του ἐτεκμηρίω ὅτι ἀγογγύστως ἐνεκαρτέριε εἰς τὴν δυστυχίαν του, βεβαίως δὲ ἦτο τίμιος ἀνθρωπός.
 Τὸ κελλίον ἑκάστου καταδίκου φωτίζεται διὰ φωταερίου, οἱ δὲ λαμπτήρες ἀνάπτονται ἐν τῷ ἐξωτερικῷ διαδρόμῳ, ἐνθα ἀδιακόπως περιφέρονται οἱ φύλακες φοροῦντες καστόρινα πέδιλα, ἵνα μὴ γίνωνται ἀκουστὰ τὰ βήματά των. Προφυλάττει δὲ τοὺς λαμπτήρας ἀπὸ πάσης κακοβούλου ἀποπειρᾶς τῶν καταδικῶν πλάξ παχυτάτου ὕαλου ἢ κέρατος, τὴν λεπτομέρειαν

ταύτην δὲν ἐνθυμούμαι καλῶς. Πλὴν δὲ τούτων δύναται ὁ κατάδικος ἐξάγων δι' ἐπιμήκους τινὸς ὀπῆς ὑπαρχούσης ἐν τῷ τοίχῳ τοῦ κελλίου τοῦ ξυλίνην τρίχρου γλωσσίδα, διότι τοιοῦτον εἶνε τὸ σύνθημα, νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν βοήθειάν τινος τῶν φυλάκων.

Ἐπορεύθημεν ἔπειτα εἰς τὰ μαγειρεῖα. Εἰς ὑπερμεγέθη καζάνια ἀφρίζει ἡ σούπα καὶ βράζει ἡ σοκολάτα. Λάμπουν ἐκ τῆς καθαριότητος τὰ χαλκώματα. Οἱ ἐπὶ τῷ μαγειρείῳ τεταγμένοι κατάδικοι, οἵτινες εἰνε βρωμαλέωτατο στρατιῶται, παρατάσσονται εἰς γραμμὴν ἅμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ διοικητοῦ. Ὅμοιως πράττουσι καὶ οἱ φύλακες ἅταν διέρχεται ἐπιθεωρῶν ὁ διοικητής, ἕκαστος δὲ τῷ λέγει:

— Τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς, οὐδεὶς κατάδικος ἐτιμωρήθη!

Ἐκ τῶν 1,100 κρατουμένων, δύο μόνον ἦσαν τιμωρημένοι ὅτε ἐπισκεπτῆρην τὴν εἰρκτὴν.

Μᾶς εἰσάγουσιν ἔπειτα εἰς τὴν καταστάματος βιβλιοδετεῖον καὶ λιθογραφεῖον, ἐν ᾧ ἐργάζονται κατάδικοι. Ὁ ἀ τούς ἐξελάμβανε δὲ τις βεβαίως ὡς τιμίους ἐργάτας, ἀν δὲν ἐφόρουσαν πάντες τὴν στολὴν τοῦ καθειργμένου καὶ ἀν δὲν ἐπεκράτει βαθυτάτη σιγὴ ὡς εἰς μοναστήριον, διότι δὲν ἤξεύρω πῶς καὶ αὐταὶ αἱ μηχαναὶ ἐκινουῦντο χωρὶς σχεδὸν νὰ κροῦσιν. Ἦ καθειρξίς ἐν τῷ κελλίῳ εἶνε μέχρι τινὸς ὑποφερτῆ, ἕταν μάλιστα συνειδίξῃ τις, *cellula continua dulcescit*, λέγει ὁ λόγος, ἀλλ' ἡ ἐπιβεβλημένη ἐκείνη σιγὴ εἶνε ἀληθῶς φοβερὰ καὶ ναμίζει τις ὅτι τῶν ἀδυνάτων ὅα ἦτο νὰ τὴν ὑποφέρῃ, προτιμότερος ὁ θάνατος. Τούς κατάδικους ὅμως τοὺς σάζει ἡ ἐργασία, διότι βιβλιοδετοῦντες καὶ λιθογραφῶντες λησμονοῦσι τὴν ἄλλην αὐτῶν κακοδαιμονίαν, καὶ φαντάζονται ὅτι εὐρίσκονται ἀκόμη εἰς τὸ ἐργαστήριον.

Ἐθαυμάσαμεν ἀληθῶς τὴν τάξιν ἐκείνην καὶ τὴν καθαριότητα, καὶ ἐμακαρίσαμεν τοὺς διέποντας τὴν περιώνυμον ἐκείνην εἰρκτὴν, οἵτινες κατορθοῦσι μετὰ βραχὺν χρόνον νὰ μεταβάλλωσι τοὺς κακούργους εἰς ἀνθρώπους χραιοῖμους τῇ κοινωνίᾳ.

— Μὴ δμιλεῖτε γαλλιστί, μάς εἶπεν εἰς τῶν φυλάκων, διότι εὐρίσκονται ἐδῶ συμπολιταί σας.

Οὔτε μάς τοὺς ὀνόμασεν οὔτε μάς τοὺς εἰδεῖσε τοὺς γάλλους, ἀλλὰ τοὺς διεκρίναμεν. Εἶδον ἕνα οὐτινος τὸ πρόσωπον κατεκάλυψεν ἡ αἰσχύνη. Ἐν ᾧ κατεγίνετο εἰς τὴν βιβλιοδεσίαν ἔγεινε καταπόρφυρος ὁ δυστυχῆς, καὶ ἐφαίνετο λίαν στενοχωρημένος εὐθὺς ἅμα ἤκουσε τὴν γλῶσσαν τῆν γαλλικὴν, τὴν γλῶσσαν, ἣν ἐφέλλεζε κατὰ τοὺς ἀθῶους τῆς παιδικῆς ἡλικίας χρόνους! —

Ἦτο κιβδηλοποιὸς ἐκεῖνος. Τί ἄρα νὰ ἐσκέπτετο μετὰ τῶν Ἀγγλων, οἵτινες καὶ αὐτοὶ δὲν ἀπολαύουσι πλείοτερον ἐκείνου τῶν ἀγαθῶν τῆς φίλης πατρίδος; Μοὶ ἐφάνη ὅτι ὁ περιλυ-

πος ὀφθαλμὸς του παρηκολούθει ἡμᾶς ἀπεχομένους, καὶ ὅτι, καίπερ ἔχων κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν, λάθρα ἠτένιζε πρὸς ἡμᾶς ὡς ἂν ἤθελε τι νὰ εἴπῃ ὁ τολαίπυρος! . . .

Καὶ φύλακες καὶ κατάδικοι χαιρετίζουσι γραμματικῶς τὸν διοικητὴν ἐξερχόμενον, ἀλλ' ἡ ἐργασία ἐξακολουθεῖ . . .

Ὅταν τις τῶν καταδικῶν ἔχη τι ἴδιον νὰ ἀνακοινῶσιν ὡς πρὸς τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἐργασίαν, τῷ ἐπιτρέπεται ὁ διοικητὴς νὰ διελήσῃ καὶ προσπαθεῖ μάλιστα κατὰ πάντα τρόπον νὰ τῷ ἀναπτύξῃ τὴν πρὸς τὴν ἐργασίαν ἀγάπην. Ἦ ἐργασία θεωρεῖται τὸ συντελεστικώτατον πρὸς ἀνόρθωσιν τοῦ ἄλλου μέσον, ἡ δὲ στέρησις τῆς ἐργασίας βαρυτάτη ποινή. Παντοῖα δ' εἶνε τὰ βιβλιοδετικὰ καὶ λιθογραφικὰ ἔργα, τὰ ὅποια παράγουσιν οἱ κατάδικοι, ὡς λ. χ. πίνακες γεωγραφικοὶ καὶ σχέδια καὶ ἄλλα, ὧν παραλείπομεν τὴν ἀρίθμησιν.

Ἦδυνήθησαν νὰ παρατηρήσω τὸ μέγα οὕτως εἶπεῖν βιβλίον τῆς εἰρκτῆς, τὸ ὅποιον εἶνε περιεργότατον ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς καταστατικῆς τοῦ ἐγκλήματος. Πεντηκόντα καὶ ἑκατοντάκις χίλια ὀνόματα εἶνε κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν ἀναγεγραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ ἐκείνῳ, καὶ πλὴν τῶν ὀνομάτων πᾶσα ἄλλη ἐν περιλήψει ἀναγκαῖα λεπτομέρεια ἔπονται πίνακες ἀναλυτικοί. Ἐκ τοῦ βιβλίου ἐκείνου δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ καὶ κατὰ πόλεις τὸν βαθμὸν τοῦ ἐγκλήματος, τὸ περιεργον μάλιστα εἶνε ὅτι τὸ Λονδίνον, τὸ τέρας ἐκεῖνο τῶν πόλεων, δὲν ἀριθεύει ἐν τοῖς τέκνοις του τοὺς πλείστους τῶν ἀναγεγραμμένων καταδικῶν. Προηγεῖται τὸ *Taillon* καὶ μετ' αὐτὸ ἔρχεται, ἀν δὲν μετ' ἀπατᾷ ἡ μνήμη, τὸ *Nyroukassl*.

Ἄλλο περιεργον. Κατὰ ποίαν ἡλικίαν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου εὐρίσκει τις πλείονας κακούργους; Μεταξὺ τοῦ 40 καὶ 80 ἔτους, τὰ δὲ πρῶτα ἐγκλήματα μεταξὺ τοῦ 20 καὶ 30 ἔτους, ἡ ἀναλογία δ' αὕτη τῶν πρώτων ἐγκλημάτων εἶνε ἡ αὕτη εἰς ἀμφοτέρω τὰ φύλα. Διότι καὶ αἱ γυναῖκες τότε μάλιστα, μεταξὺ τοῦ 20 καὶ 30 ἔτους, συμβαίνει διὰ πρώτην φοράν νὰ κακουρήσῃσι ἢ ἐπανάληψις τοῦ ἐγκλήματος παρατηρεῖται εἰς τὰς γυναῖκας μεταξὺ τοῦ 30 καὶ 40 ἔτους. Ἄξιον παρατηρήσεως ἐπίσης εἶνε ὅτι ὑπάρχει διαφορὰ ὡς πρὸς τὸ ἐγκλημα καὶ μεταξὺ ἐγγάμων καὶ ἀγάμων. Ἐπὶ 100 κακούργων, 32[8 εἶνε ἐγγαμοὶ καὶ 67[2 ἀγαμοί. Ἦ ἐναντία ἀναλογία ὑπάρχει ὡς πρὸς τὰς γυναῖκας ἐπὶ 100 κακούργων γυναικῶν, 59[12 εἶνε ἀνύπανδροι καὶ 40[88 ὑπανδροί.

Ἄν ἐγένετο δυνατόν νὰ ἴδωμεν τὰς καθειργμένους γυναῖκας, διότι οὔτε εἰς κυρίας ἐπιτρέπεται νὰ ἐπισκέπτονται τὴν εἰρκτὴν τῶν ἀνδρῶν οὔτε εἰς ἀνδρας τὴν τῶν γυναικῶν. Αἱ καθειργμέναι γυναῖκες ἐργάζονται ἐπίσης. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν

καταγίνονται εἰς τὴν κανονικὴν διπλωσιν τῶν τυπογραφικῶν φύλλων, τὰ ὅποια ἔπειτα πῆμονται εἰς τοὺς περὶ τὴν βιβλιοδετικὴν ἀσχολουμένους καταδικούς ἵνα τὰ δέσωσι. Ἐν ᾧ δὲ οἱ ἄνδρες κατασκευάζουσι διὰ τὸ Ναυαρχεῖον τὰ πεπισσωμένα σχοινία ἢ, ῥάπτουσι ὄντες, ῥάπτουσι τὰς στολὰς τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων ἢ κατασκευάζουσιν, ἀν ἦνε ὑποδηματοποιοί, τὰ ὑποδήματα τῶν (διότι δλόκληρος ἡ στολὴ καὶ ὑπόδησις τῶν ἀστυνομικῶν ὁργάνων, πλὴν τοῦ πλόου, κατασκευάζονται ἐν ταῖς εἰρκταῖς), αἱ καθειργμέναι γυναῖκες ῥάπτουσι ἀσπρόβροχα ἢ πλύνουσι τὰ βούρα τριῶν φυλάκων.

Πᾶσαι δ' αὐταὶ αἱ ἐργασίαι τελοῦνται ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν ἀξιοματικῶν ἀόπλων καὶ μὴ ἐχόντων παρὰ μόνον τὴν μικρὰν ῥάβδον τὴν ἐκπροσωποῦσαν τοῦ νόμου τὴν ἰσχὺν, ἀλλ' εἶνε πάντες οὗτοι ἀρχαῖοι στρατιῶται δεδοκιμασμένοι εὐσταθείας καὶ ἰκανότητος. Καθ' ἑκάστην Κυριακὴν τελοῦνται δύο ἀκολουθίαι εἰς τὸ σρογγύλον παρεκκλήσιον, εἰς ἃς πορεύονται οἱ κατάδικοι, καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ἴστανται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἱεροτελεστίας οἱ φύλακες ἐπὶ ὑψηλοτέρων βάρων ἰστάμενοι, ἐν ᾧ οἱ κατάδικοι κάθηται κατὰ σειρὰν ἐπὶ τῶν ξυλίνων θρανίων. Πάντας ἐπιβλέπει ὑπεράνω πάντων ἰστάμενος ὁ διοικητής. Οἱ κατάδικοι ἐν ταῖς τεταγμέναις στιγμαῖς ψάλλουσιν ὕμνους, ὅις ὁ ἀρχόμενος διὰ τῶν λέξεων:

Κύριε τῆς εἰρήνης, αἰῶνις Βασιλεῦ καὶ εἶνε ἀληθῶς παράξενον ἅμα καὶ ἐπιβλητικὸν τὸ θέαμα τοῦτο.

Ἐνίοτε ἐπιβάλλονται ποινὰ εἰς ἐκείνους τῶν καταδικῶν, οἵτινες ἤθελον ταλμῆσαι νὰ διαταράξωσι τὴν νεκρικὴν σιγὴν τὴν ἀπανταχοῦ ἐπικρατοῦσαν. Ἐντὸς ἰδιαιτέρου κελλίου εἶδον ἕνα ἐκ τούτων Ἰρλανδῶν τὸ γένος, ὅστις ἐτιμωρεῖτο ἐπὶ ἀνυποταξίᾳ. Ἦ ὄψις του ἐδείκνυε καὶ ἀγριότητα καὶ ἀποβλάκωσιν, διότι ἡ ποινὴ του συνίστατο εἰς τὸ νὰ στρέφῃ μηχανήμα τι, ὅπερ καλοῦσι *crank*. Τὸ ὄργανον τοῦτο κινούμενον κάμνει δύο χιλιάδας γύρους καθ' ὥραν, τοὺς δὲ γύρους τούτους ὑπάρχει ἐπίτηδες σημειωτῆς, ὅστις τοὺς σημειώνει ἐπὶ πίνακος διὰ νὰ τελῶνται ἀκριβῶς, οὕτω δὲ ὁ δυστυχῆς Ἰρλανδὸς ἐπὶ 84 ἡμέρας ἔμελλε νὰ γυρίζῃ τὸ *crank* ἐργαζόμενος 7[2 ὥρας καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Φρικτὸν εἶνε τὸ νὰ ἀναλογισθῇ τις τί ὅα ὑποφέρῃ, πλὴν τοῦ σωματικοῦ πόνου, ὅστις δὲν εἶνε ὀλίγον βαρὺς, ἀνθρώπος ἐξ ἀπαντος ἠναγκασμένος νὰ ἔχη ἐπὶ τόσον μακρὸν χρόνον ἀδιαλείπτως προσηλωμένον τὸν νοῦν του εἰς τοιοῦτον μηχανήμα, τὸ ὅποιον καὶ ἐντὸς βραχυτέρου χρόνου δύναται νὰ ἀποκηνώσῃ.

Πρὶν ἢ ὑποβληθῇ τις κατάδικος εἰς τὸ φοβερὸν *crank*, ἐξετάζεται ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ ἂν ἔχη

τὰς ἀπαιτούμενας πρὸς τοῦτο δυνάμεις καὶ δὲν ἦνε φόβος νὰ πάθῃ ἡ υγεία του.

Εἰς ὁμοίαν ἱατρικὴν ἐξέτασιν ὑποβάλλονται καὶ ὅσοι ἐργάζονται ἐν τοῖς ἐργαστασίοις τῆς εἰρκτῆς.

Τρώγουσι δὲ οἱ κατάδικοι τρεῖς τῆς ἡμέρας, ἡ δὲ κυρία τροφή των σύγκειται ἐκ τεύλου, χόνδρου (μπλιγουρῶν) καὶ, διὰ τοὺς εὐτακτοτέρους, κακάου. Δις τῆς ἐβδομάδος τοῖς δίδεται κρέας καὶ σούπα.

Ἐγένετο ἄλλοτε χρῆσις καὶ βαρυτέρων ποινῶν κατὰ τῶν ἀπειθῶντων καταδικῶν, νῦν δὲ μεταχειρίζονται μόνον τὴν ποινὴν τοῦ λεγομένου *shot-drill*. Τὸ *παίγνιον* τοῦτο, ὡς δύναται τις νὰ τὸ ὀνομάσῃ, φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ὅπως παιδαριῶδες, ἀλλ' ἡ συχὴ αὐτοῦ χρῆσις καταντᾷ διὰ τὸν δι' αὐτοῦ τιμωρούμενον ἀληθῶς φοβερὰ ποινή. Ἐπὶ δύο δηλαδὴ τεμαγίων ξύλου σταυροειδῶς τοθεμένων καὶ σχηματιζόντων ἐν τῷ μέσῳ κοίλωμα ἀναγκάζεται ὁ τιμωρούμενος νὰ τοποθετῇ σφαῖραν, ἣν λαμβάνει ἀπὸ τοῦ ἐδάφους. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἅμα τις λάθῃ μίαν σφαῖραν καὶ τὴν τοποθετήσῃ εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ ἐνόσ σταυροῦ, ἕτερος σταυρὸς στερεῖται τῆς σφαίρας του καὶ πρέπει ὁ τιμωρούμενος νὰ ἀναπληρώσῃ τὸ ἐλλεῖπον, ἡ ἰσχυροτάτη δραστηριότης καὶ ἡ ἐντονωτάτη μυϊκὴ δύναμις ταχέως καὶ ἐκτόλως ἀποκάνουσι, διότι τὸ ἀπλοῦστατον αὐτὸ παίγνιδιον ἐξακολουθεῖ ἐπ' ἀπειρον. Ἐπὶ τρεῖς ὥρας κατὰ σειρὰν διαρκεῖ τὸ βασανιστήριον τοῦτο, καθ' ὃ ὁ βασανιζόμενος κύπτει λαμβάνων σφαῖρας ἀπὸ τοῦ ἐδάφους καὶ τοποθετῶν αὐτὰς εἰς κοιλώματα σταυρῶν. Καθ' ἕλαστον τέταρτον τῆς ὥρας δίδονται πέντε λεπτὰ ἀναπαύσεως εἰς τὸν τιμωρούμενον. Πάντες οἱ στρατιωτικοὶ κατάδικοι εὐθὺς ἅμα εἰσέλθωσιν εἰς τὸ Μίλβαγκ τιμωροῦνται πρῶτον ἐπὶ ὅλον μῆνα διὰ τοῦ *shot-drill*, ἡ δὲ παράξενος αὕτη ἀσκήσις, ἀν βρέχῃ, ἐκτελεῖται εἰς ὑπόστεγον τόπον ἐπίτηδες παρεσκευασμένον.

Οἱ κατάδικοι ἐγείρονται τὴν 5 καὶ ἡμισίαν πρωϊνὴν ὥραν τὸ θέρος καὶ τὴν 6 τὸν χειμῶνα, κατακλίνονται δὲ καὶ τὸ θέρος καὶ τὸν χειμῶνα κατὰ τὴν 8 ἑσπερινὴν ὥραν. Οὐδεὶς μὴ στρατιωτικὸς κατάδικος διατρίβει εἰς τὸ Μίλβαγκ πέρα τῶν 9 μηνῶν, μετὰ τὸν ἕνατον μῆνα πέμπονται πρὸς τέλει ἀναγκαστικῶν ἐργῶν εἰς τὸ Πόρτσμουθ, τὸ Τσάταμ ἢ τὸ Πόρτλανδ. Ὁ ἀνώτατος ὅρος τῆς ἐπιβαλλομένης ποινῆς τῶν ἀναγκαστικῶν ἐργῶν εἰς τοὺς μὴ εἰς τὴν ἀγγλὴν καταδεδικασμένους φονεὶς εἶνε 20 ἔτων.

— Ἐν τῷ βᾶθει δὲ τῶν μαύρων αὐτῶν ψυχῶν, ἠρωτήσαμεν, ὑπάρχουσιν ἄρα σπέρματα ἀγαθοῦ τινος συναισθήματος; Διαφαίνεται ἀκτίς τις φωτός;

— Βεβαίως, ἀπήνησεν ὁ διοικητής, ἄρκει νὰ θέλῃ τις νὰ τὰς δοκιμάσῃ. Πάντες μὲν δὲν

δύναται να επανέλθωσιν εις την εϋθειαν οδόν, άλλ' υπάρχουσι και παραδείγματα αδόλου και ανυποκρίτου μεταμελείας. Άλλως δέ ζή εν Λονδίνω παλαιός τις κλέπτης, ο Φίδλερ Ζός, ο Κατεργαρός, οστις έχει γείνει ο αληθής τής μετανοίας άπόστολος μεταξύ των παλαιών συναδέλφων του και των νέων μιμητών του. Ο Φίδλερ συναθροίζει τους κακούργους, τους διδάσκει και επιδεικνύει εις αυτούς την ήθικην ευδαιμονίαν, ήν συνεπάγεται ή τιμιότης, κατόρθωσε δέ όχι ολίγους να επαναφέρη εις την οδόν του καθήκοντος. Η άστυνομία δέν άγνοεί πού συνέρχονται τα τοιαύτα meetings των κλεπτών, άλλ' άδιαφορεί, καλώς γινώσκουσα ότι μετά το τέλος εκάστης συνεδρίας κάτι έχει να κερδήσῃ ή φιλανθρωπία. Σημειωτέον δ' ότι ούδεις δύναται να εμφανισθῇ εις έκείνα τα meetings, άν δέν επιδείξῃ τό υπό του Φίδλερ διδόμενον εισιτήριο.

Πολλά τοιαύτα άλλόκοτα πράγματα βλέπει τις εν Λονδίνω, άνέγνωσα δέ και εν ώρατον βιβλίον εις τον επιγραφόμενον Mystic London την ιστορίαν ενός κληρικού, οστις τά Χριστούγεννα συνήθριζε τους κακούργους του Λονδίνου εις συμπόσιον, και εν τῷ έρωγον τοίς έκαμνε την πρόπουσαν διδαχήν. Πολλοί περιεργοί παρετήρουν άνωθεν από ώρισμένων θεωρειών τό παράδοξον θέαμα. Μετά τό τέλος του συμποσιού ο κληρικός διένειμεν εις τους κακούργους σάκκους πλήρεις άρτου, έκείνοι δ' έκλεπτον ο εις τον σάκκον του άλλου.

Φιλανθρωπότατος, ως ειπον, ήτο και ο διοικητής τής περι ής ο λόγος ειρητής, οά έκείτινον δέ πλειότερον τον περι τούτου λόγον, άν δέν έφοβούμενη μήπως προσκρούσω εις την έγνωσμένην του άνδρός μετριοφροσύνην.

Πρός συμπλήρωσιν των άναμνήσεων τούτων άπλου περιγητού οά ειπω τινά περι τής εν οδῷ Ιεροσολύμων Μεγάλης αυλής τής Σκωτίας (Great Scotland), ήτις κείται όχι μακράν του παλατίου του Ουάιτχολ, όπου έπεσεν ή κεφαλή Καρόλου του Α', και σχεδόν άπέναντι του Ναυαρχείου. Εκεί, εν μικρῷ τινι αυλή άπλουστάτη, εν τῷ μέσω τής οποίας ύψοῦται άπλοική οικία, ήν περικυκλοῦσι διάφορα οίκοδομήματα όμοια προς τεχνουργεία, εινε τά γραφετα τής άστυνομίας του Λονδίνου.

Η άστυνομία δέν έχει άτρα και τρώγλας, άλλ' αϊθούσας, και όμοιάζει, ως και άλλοτε ειπον, προς τραπέζης κατάστημα. Συλλαμβάνει δ' αύτη κατ' έτος 75,000 ανθρώπων και έχει την επιτήρησιν 400 λευγών ήτοι 1600 χιλιομέτρων χώρου, δηλ. οδών, άγυιων, πλατειών κλ. Ο συνταγματάρχης Έδμονδ Ουάιλετ Ένδερσον, άξιωματικός του μηχανικού και πρώην διευθυντής των καταδικών (convicts) τής Αυστραλίας εινε ο γενικός τής άστυνομίας διευθυντής. Ως ο λοχαγός Άρβευ, ούτω και ο συνταγ-

ματάρχης Ένδερσον εινε τύπος τελείου γενιeman, έχει δέ δύο βοηθούς ή υποδιευθυντάς, τον συνταγματάρχην λαβαλαμανδιέρ και τον λοχαγόν Άρρις. Κατά τό τελευταίον μου ταξείδιον δέν έπεσεφόβην τό κατάστημα τής άστυνομίας, άλλ' άνεξάλειπτος διαμένει εν τῷ μνημόμου ή εντύπωσις, ήν μοι ένεποίησε τό κατάστημα τούτο πρό τριών έτών, ότε τό ειχον επισκεφθῆ. Είχον δέ τότε ως οδηγόν τον Ιχνηλάτην τον καλούμενον Δρούσκοβιτζ, εν έθνηεν υπό τής διαταγής μου ο φιλόφρων άρχηγός τής δημοσίου άσφαλείας κ. Ουίλιαμσον. Ο Δρούσκοβιτζ ειχεν άλλοτε ποτε συλληφθῆ και καταδικασθῆ ως άναμιχθείς εις υποπτάν τινα υπόθεσιν. Ούτος δέ μάς επέδειξεν εν τῷ άστυνομικῷ καταστήματι τās δικογραφίας των καταδικών, τά ωρολόγια, τās άλύσους και τά παντοία κοσμήματα τά εν τῷ άστυνομία κατατεθειμένα, έγκλεισμένα πάντα εν σιδηρῷ κιβωτίω. Όσα δ' εζ αυτών δέν άποδεικνύονται ως πράγματι κλοπιμαία, άποδίδονται εις τους καταδικούς μετά την λήξιν τής ποινῆς των.

Πρός τά άριστερά, από τής αυλής αναβαίνει τις μικράν κλίμακα ξυλινήν, ήτις καταλήγει εις τό πρώτον πάτωμα εις στενήν μέν, άλλά καλώς πεφωτισμένην αίθουσαν, από των τοίχων τής οποίας κρένται παντοιαί ήμάτια άνδρεία και γυναικεία, έσχισμένα, παλαιά, ένίοτε δέ και φέροντα κηλιδας αίματος, εν υλοφορκαίς δέ άμυρλοίς υπάρχουσιν ως εν μουσειω παντοία ήπλα άλλα μέν καινουργή, άλλα δέ έφθαρμένα ή συντετριμμένα, μάχαιραι, πυροβόλα, πισόλια, άρπάγαι, έτι δέ και κλειδιά, πάν ό,τι τέλος πάντων χρησιμεύει προς κλοπήν ή προς φόνον. Ένια των όπλων και μηχανημάτων τούτων εινε επίσης κηλιδωμένα εξ αίματος, αι δέ κηλιδώσεις αύται όμοιάζουσι προς σκιριαν.

Ένταύθα εινε τό Μουσείον του έγκλήματος. Τά άνηρημένα έκείνα ήμάτια εινε ή των φονευθέντων ή έκείνα, τά όποια έφόρουσιν οι φονείς, καθ' ήν ήμέραν έξέτέλεσαν τον φόνον. Εκεί εινε μεταξύ πολλών άλλων τό ήμάτιον του κληρικού Ουάιτσων, από του όποιου ήματίου λείπει εν τμήματιον, όπερ ειχεν άποκοπή και δοθῆ προς επιστημονικήν έρευναν εις τους χημικούς, οστινες διέγνωσαν μετά την ύπ' αυτών γενομένην ανάλυσιν ότι τό ήμάτιον, άν και ειχε κατ'επανάληψιν πλυθῆ, διεθράχη όμως ποτέ υπό αίματος. Ο αιδέσιμος Ουάιτσων ειχε δηλητηριάσει και εκκοιλιάσει την γυναίκα του. Εκεί βλέπαι τό σχοινίον, δι'ού ή υπηρέτρια Μαργαρίτα διέβλαφη ειχεν άποπνίξει και σύρει εις τό κελλάριον την Γαλλίδα κυρίαν τής κ. Ριέλ, ής ή θυγάτηρ εινε ήθοποιός. Πλήν του σχοινίου τηροῦνται και μάλλια τής κ. Ριέλ. Η Μαργαρίτα συλληφθεία εν Παρισίσις υπό του Δρούσκοβιτζ έφόρει κατά την ήμέραν, καθ'ήν συνελήφθη, την κοκκίνην έ-

κεινήν έσθῆτα και τό λευκόν περιλαίμιον, τά όποια επίσης εύρίσκονται άνηρημένα εις τό Μουσείον. Άλλα του Μουσείου τούτου κειμήλια εινε τά πιστόλια, τά έγγραφα, αι έπιστολαι και αι προκηρύξεις των φενιάνων, ένθα γίνεται λόγος περι τής Ιρλανδικής Δημοκρατίας. Ταύτα δέ τά γραπτά των φενιάνων μνημεία εινε ή άκέραια ή εις τεμάχη, πλησίον δ' αυτών δύναται τις να ιδῇ τά εκ τής πολυκαιρίας ζαρωμένα λείψανα των σαρκών γυναικός διαμελισθείσης υπό του Έβρίκου Ουάιναίτ. Παρά τά οικτρά λείψανα κείται και τό έντυπον επισκεπτήριον τής ταλαινής γυναικός.

Παράξενά εινε και τά εκεί επίσης καθορώμενα, ως ειπομεν, όργανα, τά όποια μεταχειρίζονται προς διάρρηξιν οι τολμηρότεροι των κλεπτών, μικρά σιδηρά ήάβδοι δύναμεναι να βιδωθώσι προς άλλήλας και να άποτελέσωσι φοβερόν μοχλόν, σφυρία με ισχυράς μεταλλίνας λαβάς και περιτετυλιγμένα διά δέρματος, ώστε να μη κάμνωσι κρότον, όμοιοι δερμάτινοι ή καστόρινοι σάκκοι, δι'ών περιβάλλονται τά υποδήματα να μη ακούωνται τά βήματα, σχοινία, κλίμακες εκ σχοινίων, ψευδογένεια, τρυπητήρια κτλ.

Άληθώς όταν τις έξέρχηται εκ του άλλόκοτου έκείνου Μουσείου, καταλαμβάνεται υπό συναισθήματος σεβασμού προς τους ταπεινούς εκείνους άστυνομικούς υπαλλήλους, τους police-men, οστινες εινε πραγματικοί και αληθινοί φύλακες, και φύλακες άγρυπνοι τής ζωής και τής περιουσίας των πολιτών. Είνε δ' αξίοι ήχι μόνον έπαίνων, άλλά και θαυμασμού οι άνδρες εκείνοι, οστινες διευθύνουσιν ή την άστυνομίαν ή, ως ο κ. Άρβευ, τās ειρητάς διά τās άκαταβλήτους προσπαθείας, ως καταβάλλουσιν εις τό να επαναφέρουσιν εις την εϋθειαν οδόν διά τής μετανοίας, τής έργασίας και του σεβασμού προς τά ανθρώπινα συναισθήματα, τους άγρούς αληθώς κακούργους, τους περιπλανωμένους άνά τό άγανές Λονδίον.

[Jules Claretis]. Σ. Κ. Σ.

Η έπομένη έπιστολή μετεφράση εκ των άρτίως εκδοθεισών Άνεκδότων έπιστολών του Προσπερ Μεριμέ. Έγραψε δέ αύτην ο διάσημος συγγραφεός την 25 Ιανουαρίου 1867 προς την κυρίαν ** θυγάτηρα διττός ένδοξου στρατιωτικού διά τε τό μέγα όνομα, όπερ έφερε, και την όεαν ήν ο ίδιος κατείχεν εν τῷ στρατῷ.

Πικρά εινε αι αλήθειαι, τās οποίας ειπεν ο Μεριμέ: άλλε μετά τρία έτη αι συμφοραι του γερμανικού πολέμου και τα τερατώδη έργα τής Κοινότητος άπέδειξαν ότι ως προφήτης έλάλησε. Σ. τ. Α.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

Κάνναι, τῆ 25 Ιανουαρίου 1867.

Κυρία μου,

Άπαντώ εις τό μέρος τής έπιστολής σας τό όποιον δέν ειμπορεί να ήναι σπουδαίον. Με λέ-

γετε να γράψω περι των ένεστώτων δημοσίων πραγμάτων, ως άν ήμην Ικανός να γράψω β,τιδήποτε. Και επί τῆ υποθέσει ότι έχω εισέτι την προς τούτο δεξιότητα, ήθελε με είναι αδύνατον να υποβλήθω εις την υποχρέωσιν του ψεύδου καθ'έκαστην, όπερ είναι όρος ού ούκ άνευ πάσης πολιτικής συζητήσεως. Άνάγκη να ψεύδηται τις διά να καλύψῃ τά σφάλματα τής ιδίας πολιτικής μερίδος, να ψεύδηται διά να προσβάλῃ τους αντιπάλους, να ψεύδηται ως και διά να είπῃ ώφέλιμον αλήθειαν εις τό κοινόν. Βνι λόγω πρόκειται περι έργου, όπερ με άηδιάζει. Τῆ βοηθεία ψευδολογιών έρεθίζουσι τον λαόν τούτον, οστις κατ' έμέ είναι έξαιρέτως άνεπιτήδειος προς την έλευθερίαν και την αυτοδιοίκησιν.

Πάντες έχομεν μεγίστην άπέχθειαν προς πᾶσαν πρωτοβουλίαν, διότι φοβούμεθα την εϋθύνην. Οσοι δέ έχουσι πρωτοβουλίαν, μάς προσβάλλουσι, καθό πληγώνοντες την ματαιοφροσύνην ήμων. Νομίζομεν ότι εισίν ευφύεστεροι ήμων, άρα δέον να προσπαθήσωμεν να καταρρίψωμεν πάν ό,τι επιχειρούσι. Τι να κάμῃ τις διά λαόν οίος ο ήμέτερος; Τι άλλο παρά να τον άφήσῃ να υπάγῃ κατά διαβόλου, προς δν ειλικρινώς πείθομαι ότι βαινόμεν μετά καταπληκτικής ταχύτητος.

Ταύτα πάντα με θλίβουσιν, άλλά δέν βλέπω την Θεραπειάν.

ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

Γυνώμαι και σκέψεις ήθεκαί του δουκός

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

314.

Η άκρα ήδονή, ήν αισθανόμεθα περιαιτολογούντες, έπροσε να διεγειρῇ εν ήμιν την ύπόνοιαν, ότι ούδόλωσ ήδύνονται οι ακούοντες ήμας.

315.

Η αίτια, ή συνήθως άποτρέπομα ήμας από πάσης προς τους φίλους ήμων άποκαλύψεως των μυχών τής ήμετέρας καρδιάς, δέν είναι ή προς αυτούς, άλλ' ή προς ήμας αυτούς άπιστία.

316.

Οι άσθενοῦς χαρακτηρός άνθρωποι δέν δύναται να ήναι ειλικρινείς.

317.

Μέγα δέν είναι δυστύχημα τό εϋεργετιν ήχαρίστους, άλλ' άφόρητος είναι ή προς άνθρωπον άχρεϊον υποχρέωσις.

318.

Υπάρχουσι και τής παραφροσύνης Θεραπευτικά φάρμακα, άλλ' ούδεις εύρίσκειται τρόπος διορθώσεως νοός διαστραμμένου.

319.

Δέν δύναται τις να τηρήσῃ επί μακρόν χρόνον άκμαία τά προς τους φίλους και τους εϋεργέτας αυτού όφειλόμενα αισθήματα, όταν χω-

ρις συστολής λαλή πολλάκις περι των κατεχόντων αυτούς έλαττωμάτων.

320.

Ο έπαινων ηγεμόνας και αποδίδων αυτοίς άρετάς, άς δέν έχουσιν, βήριζει αυτούς άτιμωρητί.

321.

Προθυμότερον κλίνομεν να αγαπήσωμεν τους μισούντας ημάς, ή τους αγαπώντας ημάς πλειότερον, παρ' όσον επιθυμούμεν.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ανυπόφορα παιδιά δόναται τις να εύρη εν πάση ηλικία μάρτυς του λόγου ημών εινε νεανίς δεκαοκτώ έτών, ήτις παρίστατο κατ'αυτάς εν τινι συζήτησει περι της συγχρόνου γαλλικής φιλολογίας. Αίφνης εν τώ μέσω της συζήτησεως, διακόπτει τους λαλούντας και μετά θαυμασμού αναφωνεί:

«Παράξενον! όσα βιβλία διαβάζει ή μητέρα μου, δέν μ' άφίνει να τά διαβάζω και έγώ!»

Σκέψις θυρωρού τινος φιλοσόφου έρωτηθέντος εάν θέλη τους βασιλείς.

— Μοϋ εινε άδιάφορον, διότι είτε εινε βασιλείς είτε δέν εινε,θά ύπάρχη πάντοτε μία αύλή, την όποιαν θα είμαι υπόχρεως να σαρώω καθ' ημέραν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ο Έρδερ και ο Σχίλλερ ήθέλησαν, είτε ήσαν νέοι, να γελώσι χειρουργοί. Τους έμπόδισεν όμως ή μοίρα λέγουσα: «Εινε άλλαι πληγαι, πολύ βαθύτεραι των σωματικών. Βιείνας θεραπεύσατε». Υπήκουσαν εύτυχώς και οι δύο, και άντι της μήλης έλαβον εις χείρας τον κάλαμον (Ρίχτερ).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Βπινεμελέσταται έρευναι έγένοντο κατά διαφορούς χρόνους και τόπους προς βεβαίωσιν, εάν τά κατά γην ταξείδια ήσαν δλιγώτερον κινδυνώδη έκτελούμενα δια των συνήθων παρά τοις παλαιότεροις μέσωσιν πρό της εύρέσεως των σιδηροδρόμων, ή σήμερα. Μηχανικός τις Γάλλος κ. Σαρτιώ έδημοσίευσε τάς έπομένας πληροφορίας, καθ' άς εν Γαλλία παλαιότερον μόν ανελόγει 1 επιβάτης φονευθείς προς 388,000 επιβατών, και 1 τραυματισθείς προς 50,000, εν δ' εις 1,781,403,687 επιβατών από του 1838 μέχρι του 1875 ταξειδευσάντων δια των σιδηροδρομικών της Γαλλίας γραμμών, αναλογεί 1 επιβάτης φονευθείς προς 5,178,490 επιβάτας και 1 τραυματισθείς προς 580,450. Τό αυτό δέ παρατηρείται και εν άλλαις χώραις. Κατά δέ τάς σημειώσεις του αύτου κ. Σαρτιώ μανθάνομεν ότι 1 φονευθείς αναλογεί εν Γαλλία προς 45,000,000, εν Βελγίω προς 20,

000,000, εν Άγγλία προς 12,000,000, και 1 τραυματισθείς εν Γαλλία μόν προς 1,000,000, εν Βελγίω προς 3,500,000, εν Άγγλία προς 336,000. Έκ των αριθμών τούτων καταφαίνεται ότι ή δια των σιδηροδρόμων μεταβάσις από τόπου εις τόπον εινε πολύ άσφαλότερα της δια των παλαιότερων εν χρήσει μέσωσιν της συγκοινωνίας.

Και αν μή ή τιμή της εύρεσεως της γνωστοποιήσεως ανήκει εις τους Άγγλους και τους Άμερικανούς, βεβαίως όμως οι δύο όυτοι λαοί δύνανται να καυχηθώσιν ότι έδωκαν εις την εύρεσιν ταύτην ότι πλείονα άνάπτυξιν και τελειοποίησιν. Μετά τάς γνωστοποιήσεις τάς εν άφθονία διασπειρομένας επί των τοίχων, των δημοσίων άμαξών, των αίθουσών διαφόρων καταστημάτων και πολλών άλλων τόπων, ή Άγγλία υπήρξεν ο τόπος, εν ό έπεινήθησαν αι κινήται ή βαδίζουσαι γνωστοποιήσεις, αίτινες συνίστανται εις άνθρώπου; άνηρητημένας έχοντας έμπροσθεν και όπισθεν του σώματος δύο υπερμεγέθεις πλάκας, έφ' όν ή γνωστοποίησις, και άς περιφέρουσι δια των όδών.

φαίνεται εν τούτοις ότι ο τρόπος όυτος της γνωστοποιήσεως κατήντησε πλέον λίαν κοινός ή δέν έθεωρήθη έπαρκής προς σαγήνησιν πελατών εν Άγγλία. Τούτο τουλάχιστον μάς κάμνει να πιστεύομεν ή εν Λονδίνω γενομένη νέα πρόοδος εις τον τρόπον του γνωστοποιείν, ή παραδοξοτάτη αληθώς ήν δύνανται τις να φαντασθή.

Ίδού πώς έχει τό πράγμα.

Ο γνωστοποιών λαμβάνει επί πληρωμή τόσους άνθρώπους όσα εινε τά γράμματα του πράγματος, τό όποιον θέλει να κάμη γνωστόν, άντι δέ να άναρτήση επί των νώτων έκάστου αυτών εν γράμμα της γνωστοποιήσεως ή και δλόκληρον την γνωστοποίησιν, όπερ θεωρείται πλέον τετρημμένον, ξυρίζει τάς κεφαλάς αυτών, και έφ' έκάστης κεφαλής, μεταβαλλομένης όυτως εις λευκήν κολοκύθην, γράφει δια χρώματος εν των γραμμάτων των συνισώντων την λέξιν. Κατόπιν θέτει αυτούς κατά σειράν, ως απαιτεί ή επί των κεφαλών αυτών αναγεγραμμένη λέξις, και απολύει αυτούς εις τάς όδους της πόλεως, κρατούμενους δια των χειρών και τρέχοντάς και ώθούντας τους διαβάτας, όστινες εξαφνίζόμενοι εκ του παραδόξου θεάματος, γελώντες αναγινώσκουσι την καινότερον γνωστοποίησιν, μεταφέροντες τό βλέμμα από κεφαλής εις κεφαλήν.

Τό πράγμα έχει βεβαίως πολύ τό κωμικόν και γελοϊόν δια τους μεταποιούντας τάς κεφαλάς αυτών εις πίνακας γνωστοποιήσεως, άλλ' άδιάφορον—ο σκοπός επιτυγχάνεται, ή γνωστοποίησις διαδίδεται καθ' όλην την πόλιν.

Τη 21[2 νοεμβρίου περι μεσημβρίαν, γρά-

φει ή «Κλειώ», έφάνη εν Βιέννη κατά τό νότιον μέρος του όρίζοντος φαινότατος άστήρ, επισπασάμενος άπάντων την προσοχήν, διότι έφεγγε λαμπρότατα κατεναντίον των του ήλιου άκτίνας. Ήτο δέ όυτος ούτε κομήτης, ούτε άπλανής άστήρ, άλλ' ο γνωστός πλανήτης «Άφροδίτη». Ολίγιστοι βεβαίως των προβεβηκότων την ηλικίαν ένθυμούνται ιδόντες τοιοϋτο φαινόμενον ή εμφάνισις του όμως δέν ύπάρχει σπανία, κατέστη δέ πολλάκις άόρατος δια τό έκάστοτε έπινέφελον του ουρανού. Εις τό άκρότατον της λαμπρότητας προβαίνει ή «Άφροδίτη» άνα πσσαν διακετηρίδα, όποτε δέ καθίσταται άρατή και εις άοπλον τον όφθαλμόν. Επί καισαρος Αύγούστου έγένωσκον οι Ρωμαίοι, ότι και εν καιροίς ημέρας εμφανίζεται ή «Άφροδίτη», καθ' όσον διαρρήδη μνημονεύουσι τούτου ο τε Ούιργίλιος και ο Πλίνιος. Τη 1609 άπανταχού της Γαλλίας είδον οι άνθρωποι την «Άφροδίτην» εν πλήρει μεσημβρία: άνίκανοι δέ όντες να έρμηνεύσωσι τό φαινόμενον, υπέλαβον αυτό τέρας και προάγγελον της δολοφονίας του άτυχού Έρρίκου Δ'. Τη 8 φεβρ. 1630 διεκρίναν οι Γάλλοι πάλιν αίθρίας ούσης έξαστραπτόντα τον άστέρα ούχι πόρω του ήλιου, άφ' οϋ τη προτεραία είχαν ιδεί φεγγεβολούν ώραιότατον βόρειον σέλας. Τη 1 νοεμβρίου 1700 είδον αυτών οι εν Νικαδρίτη τελευταίαντος δέ αύθημερόν του βασιλέως Καρόλου Β', άπεφάναντο οι Ίσπανοί, ότι ή του άστερος λαμπρότης ύπεδήλου την εις τάς ουράνιαις μονάς μεταστάσιν του ηγεμόνος. Τη 21 Ίουλίου 1716 έφάνη ή «Άφροδίτη» εν Λονδίνω 2 ώρας μ.μ. και κατεθορήσε τον δεσποδαιμόνα συρφετόν ο δέ εν Άδυσσινία τότε διατρίβων περιηγητής Βρούς άνήγγειλεν, ότι βιαιότερα άθυμια ενέπεσε τοις κατοίκους της βορείου Αφρικής. Τη 1750 ο όγλος των Παρισίων έποτήθη τοσοϋτον, ώστε έδεδησε να διαμασθή δια της βίας των χωροφυλάκων. Εν τή αυτή γαλλική πρωτεύουση τουναντίον, ότε υπέστρεφεν ο Βοναπάρτης εκ της πρώτης επί την Ιταλίαν στρατείας, έκάλεσαν οι Γάλλοι τον πρό μεσημβρίας όφθόντα πλανήτην άστέρα του νικητού της Ιταλίας». Αίτιον της άνα πσσαν διακετιάν εμφανίσεως του άστερος εν όλη αυτου τη μαρμαρυγή ειναι τόδε: ή από της γής όραμένη αυτή θέσις της «Άφροδίτης» και πάντα τά εις ταύτην παρεπόμενα, ήτοι ή μεγίστη προς ανατολάς ή προς δυσμάς εκκλισις κ.λ. επανέρχεται μετά παρελευσιν έκάστης συνοδικής λεγομένης περιόδου, διαρκούσης 584 ημέρας. Έν έκάστη περιόδω ή «Άφροδίτη» καταφαίνεται δις εν τή άκρότητι του φέγγυος της, πρώτον ως έσπερος, είτα δέ ως έωσφόρος. Πέντε συνοδικαι της «Άφροδίτης» περιόδοι, πλην δύο μόνον ημερών, εινε ίσομήκεις προς όκτώ έτη Ιουλιανά: ώστε, άνα πάν όγδον έτος, και δη δύο ημέρας πρότερον,

επανέρχονται εν τή αυτή τάξει τά αυτά φαινόμενα. Σημειώτέον δέ και τούτο, ότι γεγυμνασμένος όφθαλμός, επιστάμενος άκριβώς την θέσιν της «Άφροδίτης», διακρίνει αυτην φέγγουσαν επί πλείονας ημέρας δια πσών αυτης των άποχωρήσεων.

Η πρώτη άμαξα εν Κετίγγη. Η έπίσημος έφημερίς του Μαυροβουνίου αναγγέλλει τό άξιοσημείωτον γεγονός, ότι την 1 Νοεμβρίου διήλθε τάς όδους της Κετίγγης ή πρώτη άμαξα, κτήμα του πρίγκηπος και δώρον του αυτοκράτορος της Αύστρίας. «Αφού, λέγει, έπλάσθη ο κόσμος, οι βράχοι όυτοι δέν είδον ίππους έξευγμένους εις άμαξαν, οϋδ' ήσθάνθησαν κίνησιν τροχών. Οτε ή άμαξα έξήλθε της ηγεμονικής αυλής, νέοι και γέροντες παρετάσσοντο εις την όδόν, όπως θαυμάσωσι τό πρωτοφανές θεάμα».

Έν τοις νεωρίοις της Σκωτίας ναυπηγείται νυν γιγαντιαϊον άτμόπλοον, τό μέγιστον έξ όσων διέπλευσαν μέχρι τουδε τάς θαλάσσας. Ονομάζεται μόν Σαχάρα, έχει δέ χωρητικότητα 7,500 τόννων, μηχανήν δυνάμειως 10,000 πραγματικών ίππων και θα διατρέχη την μεταξύ Άγγλίας και Πνωμένων Πολιτειών άπόστασιν εις μόνον έξ ημέρας. Τό σκάφος κατατέμενεται εις πέντε διαφράγματα, ών εν, προωρισμένον δια τους επιβάτας της πρώτης θέσεως, περιλαμβάνει 450 κλίνας. Τό πλήρωμα του πλοίου θα σύγκηται εκ 200 άνδρών: σκάφος δέ και μηχανή,κατεσκευασμένα κατά τάς τελευταίας επιστημονικας τελειοποιήσεις, εσονται χαλύβδινα.

Κατά τινα αριθμητικόν ύπολογισμόν περι των έπιχορηγήσεων των διαφόρων ηγεμόνων, ο αυτοκράτωρ της Ρωσίας λαμβάνει καθ' έκστην παρὰ του δημοσίου ταμείου 125,000 φράγκων, ο Σουλτάνος 90,000, ο αυτοκράτωρ Φραγκίσκος Ίωσήφ 50,000, ο αυτοκράτωρ Γουλιέλμος 41,000, ο βασιλεύς Ούμβέρτος 32,200, ή βασίλισσα Βικτωρία 31,508, ο βασιλεύς του Βελγίου Λεοπόλδος 8,215. — Έλευθεριώτερος και γενναϊότερος πάντων των ηγεμόνων εινε ο αυτοκράτωρ της Αύστρίας, όστις διαπανα κατ' έτος εις φιλανθρωπικούς και ευεργετικούς σκοπούς ύπερ τά 12 εκατομμύρια φιορινίων.

Έν Γαλλία απέβλωσεν έσχάτως εις των διασημοτέρων οίκονομολόγων του αίώνος, ο Μιχαήλ Σεβαλλιέ, εις ηλικίαν 78 έτών. Οι παρακολουθήσαντες τάς νεανικας παρεκτροπάς του Σεβαλλιέ δυσκόλως ήδύναντο να μαντεύσωσι τό ένδοξον και έμβριθές επιστημονικόν σταδιον, όπερ έπεφύλαττεν αυτω τό μέλλον. Μόλις αποφοιτήσας προσεκολληθη εις τον διάσημον αίρεισάρχην Σαιν-Σιμών, και ότε ή άλλόκοτος εκείνη Ορησκεία κατεδιώχθη, κατεδικάσθη και ο ένουσιώδης όπαδός εις ενός έτους φυλάκισιν. Αλλ' ο Θιέρσο, όστις μετά της συνήθους έξυ-

δερκείας του διέκρινε την οικονομικήν δεινότητα του νεανίου, οὐ μόνον ἐχάρισεν αὐτῷ τὸ ἤμισυ τῆς ποινῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν δημοσίᾳ δαπάνῃ εἰς Ἀμερικὴν, ὅπως σπουδάσῃ τὸ περὶ σιδηροδρομικῆς συγκοινωνίας ζήτημα. Ὑάτε ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν «Ἐφημ. τῶν Συζητήσεων» σειράν ἐπιστολῶν, αἵτινες διεφώτισαν τὰ πολιτικά καὶ κοινωνικά ἔθνη τοῦ νέου κόσμου καὶ ἐθεμελίωσαν τὴν ἐπιστημονικὴν ὑπόληψιν τοῦ συγγραφέως. Κατὰ τὸ 1838 ἀνομάσθη σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας καὶ κατὰ τὸ 1840 διορίσθη καθηγητὴς τῆς πολιτικῆς οικονομίας εἰς τὸ Κολλέγιον τῆς Γαλλίας ἀντὶ τοῦ Ἰόσση. Μετὰ μικρὸν εἰσῆλθε καὶ εἰς τὸν ἐνεργὸν πολιτικὸν βίον, ἐκλεγθεὶς βουλευτὴς, καὶ ἔκτοτε ὑπῆρξεν εἰς τῶν πρώτων ὑπερμάχων τῆς ἐλευθέρως συναλλαγῆς, ἥτις δι' αὐτοῦ κυρίως ἐβρίσθησαν ἐν τῇ Αὐτοκρατορίᾳ. Ὁ Ναπολεὼν Γ' ἀνόμασε τὸν Σεβαλιέ γερουσιαστὴν εἰς ἀμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν, ὡς παρέσχε κατὰ τὴν σύνταξιν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς περιωνύμου ἐμπορικῆς συνθήκης τοῦ 1860.

Ἐν Λονδίῳ ἐτελεύτησεν ὁ διευθυντὴς τοῦ «Χρόνου» Δελὰν. Ἐπεσε δὲ θῆμα τῆς ἀκαμάτου φιλοπονίας του, καίπερ πρὸ δύο ἐτῶν ἀποσχὼν πάσης ἐργασίας πρὸς ἀνάρωσιν τῆς υγείας του. Ἐν τῇ συντάξει τοῦ «Χρόνου» ἔλαχε μικρὴν θέσιν ὁ Δελὰν καὶς ἔτι ὦν. Ἀργότερον κατετάχθη εἰς τὴν χορείαν τῶν συντακτῶν αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τοῦ 1841 μέχρι τοῦ 1877 ὑπῆρξεν ὁ διευθυντὴς του. Οὐδεμιᾶς ἐφείσατο θυσίας ἵνα ἀποδείξῃ τὸν «Χρόνον» πρωτίστην καὶ παγκόσμιον ἐφημερίδα ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν. ἦτο δὲ καὶ τοσοῦτον αὐστηρὸς, ὥστε πολλάκις περὶ τὴν δευτέραν ὥραν τῆς πρωίας ἐξηφάνισε τὸ φύλλον τῆς ἡμέρας διὰ μικρὸν λάθος ἐν ταῖς κοινοβουλευτικαῖς ἀγορεύσεσι, καὶ διενήργησεν ἀμέσως ἑτέραν ἐκδοσὴν ἀληθεστέραν. Τούτου ἕνεκα καὶ οἱ ἀντίπαλοι του ἀνεγίνωσκον καθ' ἑκάστην τὴν «Χρόνον» ὡς ἀκριβεστάτην καὶ ἀληθεστάτην πηγὴν τῶν ἀπανταχόθεν εἰδήσεων. Ἐπὶ τῇ σπανίᾳ ταύτῃ ἀρετῇ ἐνηθύνετο πολλάκις ἀποκαλῶν αὐτὸς ἑαυτὸν «Χρονοποιόν».

Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τοῦ γερμανικοῦ κράτους, πρίγκηψ Βίτμαρκ, ἐδημοσίευσεν τὴν ἐπομένον ἡμέρᾳ τὴν διασπαρευσίαν εἰδήσεων περὶ τῆς υγείας μου, ἔλαθον πολλαχόθεν καὶ ἰδίως ἐκ Γερμανίας καὶ Ἀγγλίας παμπόλλαις ἐπιστολαῖς, περιεχοῦσας φιλικὰς παραινήσεις καὶ θεραπευτικὰς νύξεις. Μὴ δυνάμενος ἕνεκα τῆς καταστάσεως τῆς υγείας μου νὰ ἐπιστείλω τὰς ἐμὰς πρὸς ἕκαστον κατ' ἰδίαν εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ ἀποστολῇ τῶν ἀνωτέρω φιλικῶν συμβουλῶν, σπεύδω νὰ ἐκφράσω δημοσίᾳ πρὸς πάντας ἐν συνόλῳ τὴν εὐγνωμοσύνην μου.

Ἐν Λονδίῳ ἐδημοσιεύθη περιεργὸς στα-

τιστικὴ τῶν λόγων, ὡς ἐξεφώνησαν κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπταετίαν οἱ ἐπιφανέστατοι πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς Ἀγγλίας, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λέξεων, ὡς μετεχειρίσθησαν, καὶ τῶν τηλεγραφικῶν δαπανῶν, εἰς ὡς ὑπέβαλον τὰς ἐφημερίδας. Ὁ Γλάδστον ἐξεφώνησε 34 λόγους, περιέχοντας 218,000 λέξεις καὶ ἀπαιτήσαντας τηλεγραφικὴν δαπάνην 10,000 φλωρινίων. Δεύτερος ἔρχεται ὁ Βράιτ μετὰ 24 λόγων, ἐν οἷς μετεχειρίσθη 129,300 λέξεις, ὡν ἡ διαβάσις διὰ τοῦ τηλεγράφου ἀπῆτησεν 7,000 φλωρινία. Ὁ Βηκονσφῆλδ ἐξεφώνησεν ἰσριθμους λόγους, βραχυλογώτερος ἢ μὲν τῶν ἀντιπάλων μετεχειρίσθη μόνον 40,000 λέξεις, αἵτινες ἀπῆτησαν τηλεγραφικὴν δαπάνην 1,200 φλωρινίων. Ὁ Ἀρτιγκαν ἔρχεται τέταρτος, λόγῳ δαπάνης, καίπερ ἐκφωνήσας 25 λόγους. Μικρὸν ἐλαττοῦται αὐτοῦ ὁ ὑπουργὸς Νορθάστ. Ὁ Φόρστερ ἐξεφώνησε 32 λόγους.

Κατὰ τὰς τελευταίας στατιστικὰς πληροφορίας ἐν τοῖς Πανεπιστημείοις τῆς Ἰταλίας φοιτοῦσι σήμερον ἑνὲα νεάνιδες, ἥτοι 3 εἰς τὸ τοῦ Τουρίνου, 2 εἰς τὸ τῆς Ρώμης, 2 εἰς τὸ τῆς Βολωνίας, μία εἰς τὸ τῆς Νεαπόλεως καὶ μία εἰς τὸ τοῦ Παταυίου. Κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος αἱ φοιτήτριαι δὲν ὑπερέβαινον τὰς 5. Ἡ στατιστικὴ οὐδὲν ἀναφέρει περὶ τῶν προσωπικῶν θελημάτων τῶν φιλοπόσων τούτων νεανίδων, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ ἐρίσῃ κατὰ πόσον ἐμβάλλουσιν εἰς πειρασμοὺς τοὺς ἀξίους γείτονάς των.

Εἰς ἈΝΑΡΤΗΤΕΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ἡ νόθευσις τῶν εὐρωπαϊκῶν οἴνων δι' οὐσιῶν ἐπιβλαβῶν ἐγένετο ἡμέα ἐμφορῶν σκέψεων πασῶν τῶν κυβερνήσεων. Οἱ ἐνοχοὶ τῆς νοθείας ταύτης ἐπανειλημμένως κατεδιώχθησαν, καὶ ὑπὸ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς πολλὰκις κατεδικάσθησαν. Τὸ μόνον μέσον πρὸς περιστολὴν τοῦ κακοῦ εἶνε νομιζόμενον τὸ νὰ εὐρεθῇ τρόπος, δι' οὗ νὰ ἀποκαλύπτεται ὁ δόλος αὐτῶν εὐκόλως καὶ ταχέως. Καὶ δὴ κατ' αὐτὰς εὐρέθη ὄντως, ὡς ἀνήγγειλεν ἡ ἐν Παρισίοις Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν, ὑπὸ τινος καθηγητοῦ τῆς ἐν Βορδιγάλαις ἱατρικῆς σχολῆς, ὅστις εἶνε ὁ ἀκόλουθος: «Ἐν τῷ κοίλῳ τῆς χειρὸς στάζομεν μίαν σταγόνα τοῦ οἴνου, ἐν πρόκειται νὰ ἐξελεγχόμεν καὶ εἰ μὲν εἶνε νεοθευμένος, μετὰ τινος στιγμῆς τὸ δέσμα τῆς χειρὸς θὰ χρωματισθῇ κόκκινον ζωηρὸν, μόλις μετὰ ἐπανειλημμένως ἀποπλύσεις ἐξαλειφόμενον· εἰ δὲ τοῦναντίον ὁ οἶνος εἶνε ἀγνός καὶ ἀνόθευτος, ἡ ἐκ τῆς σταγόνας τοῦ οἴνου κηλὶς ἐξαφανίζεται παρευθὺς ὡς ἀποπλύνομεν ἀπλῶς τὴν χεῖρα».

Ἡ ἐξέλεγχξις εἶνε, ὡς βλέπετε, ἀπλουστάτη, καὶ συνιστῶμεν αὐτὴν εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ μὴ πίνωσι δηλητήριον.